

WIADOMOŚCI HANDLU ZAGRANICZNEGO

*informacje
polityczno-
gospodarcze*

ROK III 15 MAJ 1952 1952
Nr. 18(53)

Wiadomości Handlu Zagranicznego

Tylko do użytku służbowego

N u m e r
poświęcony w całości

MIEDZYNARODOWEJ KONFERENCJI GOSPODARCZEJ W MOSKWIE
3 - 12 kwietnia 1952

T R E S C

	str.
1. Możliwości rozszerzenia wymiany handlowej Wschód-Zachód w świetle wypowiedzi uczestników Międzynarodowej Konferencji Gospodarczej w Moskwie	1
2. Sprawozdanie Sekcji Rozwoju Handlu Międzynarodowego - skrót przemówienia prof. Oskara Lange	19
3. Przemówienie Pierre Lebrun'a, referenta Sekcji Międzynarodowej Współpracy Gospodarczej dla Rozwiązania Zagadnień Społecznych	27
4. Skrót referatu Gian-Czanda, przewodniczącego Sekcji dla Zagadnień Krajów Gospodarczo Zaczofanych	29
5. Apel Międzynarodowej Konferencji Gospodarczej do Zgromadzenia Ogólnego Organizacji Narodów Zjednoczonych	33
6. Komunikat o Międzynarodowej Konferencji Gospodarczej w Moskwie	35
7. Wykaz delegacji na Międzynarodową Konferencję Gospodarczą	39

xxx
xxxxx
xxx

**Możliwość rozszerzenia wymiany handlowej Wschód-Zachód
w świetle wypowiedzi uczestników
Międzynarodowej Konferencji Gospodarczej w Moskwie.**

=====

Odbywająca się w Moskwie w dniach od 3-go do 12-go kwietnia br. Międzynarodowa Konferencja Gospodarcza miała na celu, jak sformułował to apel do Zgromadzenia Generalnego O.N.Z.: "znalezienie możliwości polepszenia warunków życia ludzi poprzez pokojową współpracę różnych krajów i różnych systemów, poprzez rozwijanie łączności gospodarczej między wszystkimi krajami". O olbrzymim zainteresowaniu, jakie wzbudziły w całym świecie problemy Konferencji Moskiewskiej, świadczy udział w niej 471 osób reprezentujących 49 krajów. Jak wykazały wypowiedzi uczestników Konferencji, podstawowym warunkiem rozwijania łączności gospodarczej między różnymi krajami jest konieczność rozszerzenia zdrowej międzynarodowej wymiany towarowej przy zniesieniu wszelkich ograniczeń i sztucznych barier. Okazało się jednocześnie, że wymiana towarowa między różnymi państwami, reprezentującymi odmienne systemy gospodarcze i polityczne, jest w zupełności możliwa z zastrzeżeniem zachowania zasady równości i poszanowania praw kontrahentów.

Zasadnicze znaczenie ma tu przemówienie przewodniczącego Izby Handlowej Z.S.R.R. M. Niestierowa, który stwierdził: "... kraj nasz mógłby wnieść swój wkład w dzieło rozszerzenia normalnych stosunków gospodarczych i przyczynić się tym samym do umocnienia współpracy międzynarodowej. Radzieckie organizacje handlowe nie odmówią rozszerzenia stosunków z kołami handlowymi i przemysłowymi innych krajów, jeżeli stosunki te oparte będą na wzajemnych korzyściach i na ścisłym wykonywaniu przez strony powziętych przez siebie zobowiązań... Mówiąc o pozytywnym stosunku radzieckich organizacji handlowych do rozwoju handlu międzynarodowego, uważam za wskazane podkreślić, że nasze organizacje handlowe nie zamierzają wypierać kogokolwiek z rynków międzynarodowych lub domagać się dla siebie jakichkolwiek przywilejów. Wychodzą one z założenia, że w normalnych warunkach handel zagraniczny jest dla wszystkich, biorących w nim udział, krajów korzystnym interesem, umożliwia bowiem bardziej wydajne wykorzystanie tych możliwości gospodarczych, jakie stwarza międzynarodowy podział pracy...

Handel międzynarodowy może stać się w ten sposób dodatkowym czynnikiem rozwoju gospodarczego krajów biorących w nim udział. Przytem, jak wiadomo, różnice systemów gospodarczych nie mogą stanowić przeszkody dla rozwoju współpracy między poszczególnymi krajami".

Wskazując na ogromne osiągnięcia gospodarcze Z.S.R.R., Niestierow stwierdził, że stwarzają one szerokie możliwości wymiany handlowej z całym światem: "Radzieckie organizacje handlu zagranicznego mogłyby zakupywać w krajach Europy Zachodniej, Ameryki, Azji Południowo-Wschodniej, w krajach Środkowego Wschodu oraz w Afryce i Australii te towary, które kraje powyższe zazwyczaj eksportują i sprzedawać zainteresowanym krajom towary produkcji radzieckiej, w takich ilościach, że ogólny obrót handlowy Z.S.R.R. z wymienionymi krajami osiągnąłby w okresie najbliższych dwóch - trzech lat sumę 30-40 miliardów rubli, czyli 10-15 miliardów rubli rocznie, podczas gdy maksymalny obrót powojenny osiągnięty w roku 1948 wyniósł około 5 miliardów rubli".

Z przemówienia Niestierowa wynika, że Z.S.R.R. mógłby zakupić w ciągu wspomnianego okresu towary konsumpcyjne, przede wszystkim w firmach zachodnio-europejskich. W parze z tym szedłby również zakup surowców, metali i innych materiałów, między innymi surowców dla produkcji towarów powszechnego użytku, przede wszystkim w krajach Azji Południowo-Wschodniej, Bliskiego i Środkowego Wschodu. Wartość tych zakupów mogłaby osiągnąć ogólną sumę 8-12 mld. rubli. Zamówienia zaś radzieckie na maszyny i urządzenia, na statki handlowe z Wielkiej Brytanii, Belgii, Francji, Włoch, Niemiec zachodnich, Stanów Zjednoczonych A.P. i innych krajów mogłyby osiągnąć w ciągu najbliższych 2-3 lat wartość 7-10 mld. rubli. Równocześnie Z.S.R.R. mógłby ze swej strony zwiększyć zbył zboża, drewna, artykułów celulozowo-papierniczych, rud metali, nawozów sztucznych, węgla, przetworów naftowych, lnu, różnego rodzaju sprzętu przemysłowego, maszyn rolniczych, środków transportowych oraz wyrobów przemysłu lekkiego. Samym tylko krajom Azji Południowo-Wschodniej oraz Bliskiego i Środkowego Wschodu, Z.S.R.R. może dostarczyć w ciągu 2-3 lat maszyn i sprzętu wartości do 3 mld. rubli. Należy przy tym zwrócić uwagę na doniosłe znaczenie, jakie posiada dla państw kapitalistycznych gotowość Związku Radzieckiego dokonywania sprzedaży własnych towarów za krajowe waluty swych partnerów przy wykorzystaniu uzyskanych ze sprzedaży sum na zakupy w tych krajach.

Jak wykazały przemówienia przedstawicieli Chińskiej Republiki Ludowej istnieją również ogromne możliwości rozszerzenia wymiany towarowej z tym wielkim krajem. Nieprzebrane bogactwa naturalne jak i wspaniały rozwój rolnictwa i przemysłu chińskiego, stwarzają z jednej strony rozległe możliwości dla importerów zagranicznych, a z drugiej strony, na skutek wzmożonego tempa rozbudowy gospodarczej, czynią z Chin chłonny rynek dla towarów produkcji zagranicznej. Chiny pragną przy tym nawiązać jak najszersze stosunki handlowe z krajami całego świata, w pierwszym rzędzie z Japonią, Wielką Brytanią, Francją i U.S.A. na zasadach równości, bowiem stosowane przez państwa kapitalistyczne pod dyktando U.S.A. embargo poważnie przyczyniło się do zmniejszenia wzajemnych korzyści wpływających z wymiany handlowej. Charakteryzując możliwości eksportowe Chin Ludowych, przedstawiciel tego kraju, Lej-Zen-Min stwierdził, że chińskie rośliny strączkowe zajmują bardzo poważną pozycję na rynkach światowych. Chiny

mogą zaspokoić w tej dziedzinie zapotrzebowania Francji, Wielkiej Brytanii, Japonii i krajów Północnej Europy. Chiny są również poważnym producentem oleju tungowego, olejów i nasion oleistych. Poza tym istnieją możliwości wywozu ogromnych ilości wieprzowiny i jaj. W ciągu ostatnich dwóch lat znacznie polepszyła się jakość chińskiej herbaty i jedwabiu a produkcja tych towarów osiągnęła nienotowany poziom. W chwili obecnej Chiny eksportują wielkie ilości tytoniu, a jeśli chodzi o szpecinę, to mogą pod tym względem zaspokoić zapotrzebowanie całego świata. Z każdym dniem zwiększa się wydobycie węgla i koksu, których wzmożony eksport mógłby złągodzić w pewnym stopniu zapotrzebowanie niektórych państw azjatyckich na paliwo. Szybki rozwój gospodarki Chin stwarza z drugiej strony wielkie możliwości potencjalne dla importu. Chiny zainteresowane są w imporcie zagranicznych urządzeń przemysłowych, maszyn, wyrobów metalowych i surowców dla przemysłu chemicznego. Poza tym Chiny mogą importować towary powszechnego użytku i niektóre inne surowce przemysłowe.

Omawiając możliwości rozszerzenia wymiany towarowej między Czechosłowacją a krajami kapitalistycznymi, przedstawiciel tego kraju, Pohl, wskazał, że przy oparciu wymiany międzynarodowej na zdrowych zasadach, czechosłowacki obrót z krajami kapitalistycznymi mógłby osiągnąć w ciągu najbliższych dwóch-trzech lat od 3,5 do 4 mld. rubli. Czechosłowacja pragnie importować surowce jak i półfabrykaty, różne urządzenia przemysłowe, maszyny i narzędzia, artykuły spożywcze i inne towary powszechnego użytku.

Przedmiotem zainteresowań importu czeskiego są więc zarówno kopaliny, metale szlachetne i kolorowe jak i półfabrykaty z nich, produkcja przemysłu maszynowego, chemikalia, surowce włókiennicze i skórzane, drewno egzotyczne, tłuszcze techniczne, kauczuk jak również kakao i kawa w ziarnach, olejki eteryczne, tytoń, banany, owoce cytrusowe, ryby, mięso, tłuszcze zwierzęce itd.

Eksport czeski do krajów kapitalistycznych mógłby osiągnąć w ciągu najbliższych 2-3 lat sumę około 2 mld. rubli. Przykładowo: eksport do krajów Południowo-Wschodniej Azji, Afryki i Ameryki Łacińskiej mógłby objąć potrzebne dla rozbudowy przemysłu tych krajów urządzenia przemysłowe i maszyny, między innymi obrabiarki, motory spalinowe, pompy, urządzenia nawadniające, motory elektryczne, centrale telefoniczne, traktory, samochody i motocykle a także całkowite wyposażenia dla cukrowni, browarów itp.

Węgierska Republika Ludowa będzie w stanie zakupić na rynkach światowych w ciągu trzech lat od 1953 - 1955 r. towary wartości 2,5 mld. franków szwajcarskich, przy czym własny jej eksport może osiągnąć tę samą wysokość. Dążąc do rozszerzenia stosunków handlowych z krajami kapitalistycznymi, Węgry zainteresowane są przede wszystkim w zwiększeniu wymiany ze swymi dawnymi tradycyjnymi partnerami - Austrią, Włochami, Szwajcarią i Niemcami zachodnimi. W ciągu trzech najbliższych lat kraj ten będzie mógł wyeksportować do państw zachodnich wielkie ilości produktów rolniczych i wyrobów przemysłu spożywczego między innymi 900 000 ton zbóż

240 000 ton cukru, 100 000 ton różnych nasion a poza tym wielkie ilości dziozyny i jaj.

Poważny rozwój przemysłu od czasu zakończenia ostatniej wojny daje Węgrom możliwość wywozu swej wysokojakościowej produkcji przemysłu ciężkiego, w tym różnych maszyn, urządzeń przemysłowych, lodówek, aparatury hydraulicznej, motorów, maszyn rolniczych, traktorów, parowozów, wagonów, autobusów, motocykli, rowerów itd.

Węgry zaś reflektowałyby na zakup różnych obrabiarek, maszyn, przyrządów mierniczych, wełny, skór, włókien sztucznych, drewna jak również kawy, kakao, przypraw korzennych itd.

Możliwości importowe Rumunii z krajów kapitalistycznych w ciągu lat 1953-1955 określają się cyfrą od 1,4 do 1,8 mld. franków szwajcarskich. Rumunia potrzebuje znacznych ilości stali i żelaza. Może ona zakupić artykuły chemiczne ogólnej wartości 100-150 mln. franków szwajcarskich, maszyny, aparaty elektryczne, motory i obrabiarki wartości 200-300 mln. frs., przy czym szczególnie pożądane przez nią są generatory, transformatory, frezarki, które mogłyby być nabyte w Wielkiej Brytanii, Belgii, Szwajcarii, Francji i Niemczech zachodnich. Ponadto Rumunia chciałaby zakupić surowce i półfabrykaty włókiennicze za około 200 mln. frs., metale nieżelazne i wyroby z nich za 150-250 mln. frs. Gotowa jest również nabyć w Wielkiej Brytanii, Austrii, Belgii i Kanadzie różne maszyny, sprzęt techniczny, aparaty i przyrządy naukowe - ogólnej wartości 200-250 mln. frs.

Eksport rumuński w latach 1953-1955 może objąć między innymi: produkty ropy naftowej - wartości 300-500 mln. frs., żyto, owies, kukurydzę - ogółem 1,5-2 mln. ton, drzewo i produkty drzewne - około 1 mln. m³, jaja - wartości 7-8 mln. frs., mięso - 30-40 mln. frs.

Bułgaria jak stwierdził delegat tego kraju, Władigierow, mogłaby importować w latach 1953-1955 z krajów Zachodniej Europy różne towary wartości około 200 mln. rubli rocznie, w tym maszyny, urządzenia przemysłowe i części zapasowe, lekarstwa itp. na sumę 70 mln. rubli. W roku bieżącym Bułgaria byłaby w stanie zakupić wyżej wymienione towary na sumę 105 mln. rubli.

Jeżeli zaś idzie o eksport bułgarski, to w latach 1953-1955 przeciętne roczne dostawy na rynki zagraniczne mogą przedstawiać się następująco:

zboża - 150 000 ton, owoce i jarzyny - od 70 000 do 80 000 ton, tytoń - 50 000 ton, jaja - 70 mln. szt. itd.

W związku z szybkim powojennym rozwojem gospodarczym Albanii a zwłaszcza rozbudową przemysłu, kraj ten zainteresowany jest przede wszystkim w imporcie wyposażenia przemysłowego, surowców przemysłowych i materiałów budowlanych. W ciągu lat 1953-1955 Albania będzie potrzebowała: walcówkę, kauczuk, papier, różne silniki, maszyny dla celów budownictwa i kopalni itd., ogólnej wartości około 5 mln. rubli; maszyny rolnicze na sumę około 7 mln. rubli; środki transportowe, war-

tości około 10 mln. rubli, różne maszyny i części zapasowe do nich, wartości około 17 mln. rubli. Ogólna wartość importu albańskiego w wyżej wymienionych latach mogłaby osiągnąć sumę około 40 mln. rubli. Ze swej strony Albania będzie w stanie eksportować przede wszystkim produkty mineralne, ropę naftową, bitum itd.

Realizowany przez Niemiecką Republikę Demokratyczną plan pięcioletni stwarza możliwość zwiększenia obrotów zagranicznych z krajami kapitalistycznymi do \$ 600 mln. Niemieckiej Republice Demokratycznej potrzebny jest węgiel, surówka i walcówka, rozmaite metale, nawozy fosforowe, barwniki roślinne, soda kalcyonowana i kaustyczna, okrągłaki, budulec, formier, celuloza, włókna naturalne, skóry, smoła, jelita, ponadto znaczne ilości artykułów spożywczych jak mięso, jaja, owoce, tytoń, kawa, herbata itd., jak również artykuły elektrotechniczne i części urządzeń przemysłowych.

Niemiecka Republika Demokratyczna może w zamian dostarczyć znacznych ilości brykietów z węgla brunatnego, soli potasowej, związków siarki, siarczanu sodu, potażu, siarczanu amonu, chemikalii organicznych, odczynników, parafiny, cementu, krochmalu, cukru, ziemniaków itd.

Z wyrobów przemysłowych Republika może eksportować maszyny dla przemysłu obrabiarkowego, poligraficznego, włókienniczego, spożywczego ponadto maszyny do pisania, wyroby optyczne precyzyjne dla laboratoriów naukowych i przemysłu, aparaty i przyrządy lekarskie, wyroby lakiennicze, meble, odzież, trykotaż, wyroby ceramiczne, pianina itd.

+ + +

Wypowiedzi przedstawicieli państw kapitalistycznych Europy, wykazały, że stosowana przez nie, pod naciskiem Stanów Zjednoczonych A.P., dyskryminacja w dziedzinie handlu zagranicznego wobec krajów obozu pokoju, spowodowała w konsekwencji znaczne pogorszenie się sytuacji gospodarczej świata kapitalistycznego, spadek stopy życiowej i wzrost bezrobocia. Wyjście z tej sytuacji widzą przedstawiciele państw kapitalistycznych w nawiązaniu jak najszerzych stosunków handlowych z krajami obozu pokoju, przy zachowaniu zasady równości i poszanowania praw kontrahentów.

Dobrym zaś przykładem, świadczącym o korzyściach wpływających dla krajów kapitalistycznych z nawiązania normalnych stosunków handlowych z krajami obozu pokoju, jest wypowiedź przedstawiciela Finlandii na Międzynarodowej Konferencji w Moskwie, prof. Waris'a, członka zarządu Banku Finlandii, który stwierdził: "... handel ze Wschodem uchronił Finlandię od ostrego kryzysu, jaki przeżywają kraje Europy Zachodniej". Wszyscy przedstawiciele Wielkiej Brytanii podkreślili konieczność i możliwość rozszerzenia stosunków handlowych swego kraju, wskazując z jednej strony na obecne trudności zbytu brytyjskiej produkcji przemysłowej na rynkach swych dotychczasowych partnerów, z drugiej zaś strony na trudności surowcowe, co łącznie prowadzi do zastoju w przemyśle oraz powoduje spadek stopy życiowej i wzrost bezrobocia. Z tym większą wyrazistością

ujawnia się potrzeba ożywienia brytyjskiej wymiany handlowej z krajami obozu pokoju, które jak wyżej wykazały przemówienia ich reprezentantów, przedstawiają ogromne możliwości wymiany.

W związku z tym delegat brytyjski lord Boyd Orr, oświadczył między innymi: Musimy importować 60% potrzebnej nam żywności. Musimy wwozić surowce i znaleźć rynki dla naszego eksportu, aby opłacić import surowców. Rozszerzenie handlu międzynarodowego jest życiową koniecznością dla mojego kraju. Jeśli tego nie osiągniemy będzie nam bardzo trudno podwyższyć stopę życiową... Jestem szczególnie zainteresowany w wymianie handlowej Wschodu z Zachodem". W dyskusji na plenum i w komisjach, licznie reprezentowani przedstawiciele brytyjscy stosunkowo niewiele uwagi poświęcili szczegółom wymiany towarowej. Brali oni natomiast niezwykle ożywiony udział w odbywających się w kuluarach Konferencji rozmowach, w sprawie zawarcia konkretnych transakcji. W wyniku tych rozmów delegacja zawarła szereg kontraktów, o czym piszemy obszerniej w zakończeniu.

Analizując dotychczasową sytuację handlu zagranicznego Francji, który w rezultacie wymiany z krajami kapitalistycznymi osiągnął dalszy wzrost deficytu bilansu handlowego do 339 mldr. franków francuskich w 1951 r. wobec 182 mldr. fr. fr. w 1950 r., przedstawiciel tego kraju, de Plas, prezes Francuskiego Stowarzyszenia Przedsiębiorstw Reklamowych wykazał, że kraje kapitalistyczne nie będą w stanie doprowadzić do równowagi swoje bilanse handlowe przy zachowaniu dotychczasowej strefy stosunków wymiennych, opartych o antagonistyczną politykę handlu zagranicznego.

Jaskrawym tego przykładem są stosunki wymienne państw - członków Europejskiej Unii Płatniczej, które "posiadają jedną i tę samą strukturę gospodarczą i stąd nie uzupełniają się wzajemnie, a wręcz odwrotnie, konkurują ze sobą na rynkach, przy czym konkurencja ta przybiera coraz ostrzejszy charakter... Doświadczenia lat ubiegłych potwierdzają więc konieczność rozszerzenia wymiany handlowej na zasadzie równości partnerów" konkluduje de Plas. Francja potrzebuje koks, antracytu i innych gatunków węgla, ropy naftowej, metali nieżelaznych, miedzi, cynku, wolframu, molibdenu, manganu, kobaltu, siarki i jej związków, masy papierniczej dla wyrobu papieru i sztucznego jedwabiu surowego, bawełny, wełny, skór surowych, zwłaszcza owczych i futer, artykułów chemicznych, przede wszystkim barwników i mas plastycznych. Jeśli chodzi o zboża, to Francja obecnie importuje kukurydzę, jęczmień i ryż a prawdopodobnie zmuszona będzie również do importu żyta. W zakresie wyposażenia przemysłowego już w roku 1952 pragnie ona zakupić towarów na sumę ponad 100 mldr. fr. fr.

Z kolei Francja może eksportować wyroby włókiennicze, zwłaszcza materiały z wełny czesankowej, tkaniny sztuczne, przędzę i tkaniny bawełniane i wełniane, w tym doskonały jedwab lionski. Paryskie domy mody zainteresowane są w zdobyciu rynków krajów Wschodu dla zbytu swej produkcji. W zakresie przemysłu skórzanego Francja może wywozić garbowane skóry owcze i inne skóry garbowane, skórę przemysłową jak również obuwie. Z produkcji chemicznej kraj może zaoferować nawozy sztuczne,

tlenek aluminium, barwniki, artykuły farmaceutyczne w tym antybiotyki, ponadto znane ze swej jakości perfumy, olejki eteryczne, mydła, воск i tłuszcze, a z produkcji przemysłu metalowego i maszynowego: kable wysokiego napięcia, rury dla wysokiego ciśnienia, walcówka, maszyny rolnicze, maszyny górnicze, motory Diesla, maszyny elektryczne, materiały kolejowe, urządzenia stoczniowe, maszyny budowlane, samochody osobowe i ciężarówki. Z artykułów spożywczych Francja może dostarczyć win, wódek, likierów, warzyw i owoców, w tym owoców cytrusowych i bananów, a ponadto kwiatów.

"Szczególne znaczenie dla gospodarki włoskiej - oświadczył przedstawiciel Włoch senator Roveda - ma wzmocnienie i rozszerzenie stosunków handlowych z Z.S.R.R., Chinami, krajami demokracji ludowej, rynki których wolne są od wahań koniunkturalnych, jak również rozszerzenie wymiany z wszystkimi, znajdującymi się w stadium uprzemysłowienia, krajami Środkowego i Dalekiego Wschodu".

Jak wynika bowiem z przemówień zarówno Rovedy, jak i innego przedstawiciela Włoch, Steve, profesora uniwersytetu w Wenecji, przemysł włoski przeżywa kryzys wywołany trudnościami zbytu produkcji na rynkach swych obecnych partnerów handlowych. Pociąga to za sobą cały łańcuch trudności gospodarczych kraju.

"W licznych gałęziach naszego rolnictwa i przemysłu - podkreśla Steve - znajduje się nadmiar towarów, które moglibyśmy eksportować. Istnieją u nas szerokie możliwości zwiększenia zdolności produkcyjnych, które w tej chwili nie są wykorzystane". Steve wymienia tu między innymi przemysł stoczniowy, kolejowy, samochodowy i różne gałęzie przemysłu maszynowego, które mogłyby zaspokoić potrzeby wielu krajów. Przy rozszerzeniu handlu zagranicznego mogłaby również zwiększyć się produkcja i wywóz towarów włókienniczych, owoców, produktów mleczarskich i innych artykułów żywnościowych. Ze swej strony Włochy są zainteresowane w imporcie prawie wszystkich podstawowych surowców, jak węgiel, ropa naftowa, metale i masa drzewna, surowce tekstylne, a także w imporcie zbóż, tłuszczów roślinnych itd.

Omawiając trudną sytuację społeczną państw kapitalistycznych przedstawiciel Niemiec zachodnich, Proksch, dyrektor huty szkła, podkreślił wielkie znaczenie, jakie posiada dla należytego rozwiązania problemów społecznych rozszerzenie wymiany handlowej, zwłaszcza z krajami obozu pokoju. "Każdemu z nas - oświadczył Proksch - znane są niszczycielskie skutki kryzysów gospodarczych, jak również fakt, że chaosowi temu można zapobiec przez utrzymanie szerokich stosunków gospodarczych"... Zerwanie zaś stosunków gospodarczych ze Wschodem "stanowi ogromne niebezpieczeństwo dla krajów Zachodu" - stwierdził z naciskiem mówca.

"Polityka dyskryminacji stosowana w stosunkach handlowych wywiera nader ujemny wpływ na stopę życiową ludności Belgii - oświadczył delegat tego kraju, Cavanaugh /przemysłowiec/ - i jest oczywistym, że trzeba skończyć z tą szkodliwą dla zdrowego handlu polityką ...

Związek Radziecki, Chiny, kraje demokracji ludowej mogą pomóc nam w rozwoju pokojowej gospodarki belgijskiej". Jak wynika z przemówienia Cavaneila a rozszerzenie handlu zagranicznego Belgii jest sprawą wagi zasadniczej dla tego kraju, biorąc pod uwagę, że Belgia posiadającą je w ogromnej mierze z zagranicy, będąc zmuszona ze swej strony sprzedawać około 40% własnej produkcji. Belgia eksportuje wyroby przemysłu hutniczego, lokomotywy, rowery, motocykle, artykuły elektrotechniczne, tkaniny ze sztucznego włókna, obuwie, artykuły chemiczne i farmaceutyczne; potrzebuje zaś żyta, kukurydzy i innych zbóż, roślin oleistych, bawełny, wełny, tytoniu, celulozy, siarki, magnezu, ropy naftowej i produktów jej destylacji, koksu i antracytu.

Przedstawiciel Holandii, sekretarz generalny Zjednoczenia Związków Zawodowych Holandii, Bertus Brandsen, zilustrowawszy obecną krytyczną sytuację gospodarczą kraju, spadek stopy życiowej i wzrost bezrobocia oświadczył: "Handel z innymi krajami przyczyni się rozstrzygająco dla stworzenia pełnego zatrudnienia i podniesienia stopy życiowej w naszym kraju". Nawiązując do przemówienia Niestierowa, Brandsen powitał z uznaniem wyrażoną przez delegata radzieckiego możliwość eksportu do Związku Radzieckiego holenderskich artykułów radiotechnicznych, kauczuku i statków.

"Niemał zupełny brak stosunków handlowych ze Związkiem Radzieckim, krajami demokracji ludowej, Niemiecką Republiką Demokratyczną i Chinami pogarsza naszą sytuację, w znacznej mierze przyczynia się do wzrostu bezrobocia i poważnie podkopuje dobrobyt klasy pracującej ... Handel z krajami Europy Wschodniej jest koniecznością życiową dla naszego narodu" - konkluduje mówca. Charakterystyczną jest wypowiedź reprezentanta Austrii, Dobretsbergera, profesora ekonomii na uniwersytecie w Grazu. Wskazał on na fakt, że Austria, podobnie jak i inne małe kraje Europy Zachodniej i Środkowej, przekształciła się pod naciskiem USA w bazę surowcową dla mocarstw zachodnich i włączona została w ich program zbrojeń, tracąc wolność w dziedzinie handlu zagranicznego. Taka sytuacja stanowi w znacznej mierze przeszkodę w rozwoju zdrowej wymiany międzynarodowej.

Austria, która przed tym eksportowała wyroby gotowe i importowała surowce, obecnie sprowadzona została do roli dostawcy surowców i półfabrykatów dla krajów zachodnich, przy czym, możliwości produkcyjne jej przemysłu pozostały niewykorzystane. Austria nie posiada w chwili obecnej umowy handlowej ze Związkiem Radzieckim, jakkolwiek kraje wschodnie były jej tradycyjnymi kontrahentami. W związku z tą sytuacją Dobretsberger domaga się, aby małym krajom zapewniona została całkowicie swoboda w dziedzinie handlu zagranicznego i aby o kierunku ich handlu decydowały wyłącznie korzyści wynikające z zawartych transakcji.

Również wypowiedzi przedstawicieli Ameryki, zarówno Północnej jak i Południowej, cechuje pragnienie rozszerzenia opartej na zdrowych zasadach wymiany handlowej, przy czym wszyscy oni podkreślają możliwość i konieczność rozszerzenia wymiany. "Pragnę, aby została wznowiona stała i mała surowców, musi importować

międzynarodowa wymiana handlowa, zniesione wszelkie ograniczenia, mające na celu ochronę interesów poszczególnych grup, jak również wszelkie cła ograniczające eksport i import aby wyłącznie potrzeby konsumpcyjne były czynnikiem decydującym o produkcji i wymianie" - oświadczył przedstawiciel Stanów Zjednoczonych A.P., Oliver Vickery, przemysłowiec i prezes Towarzystwa Importowo-Eksportowego Urządzeń Elektrotechnicznych i Artykułów Chemicznych.

Mówca podkreślił konieczność wprowadzenia swobodnej, sprawiedliwej wymiany dóbr i usług, bez ograniczeń i dyskryminacji, która stałaby się podstawą wzrostu produkcji i dobrobytu oraz zapewniła by bezpieczeństwo i pokój całemu światu. Mówiąc o goźbie nowej wojny Vickery zaznaczył: "większość amerykańskich przedsiębiorców - jak i w ogóle przygniatająca część społeczeństwa amerykańskiego - uważają za szaleństwo rozpętanie trzeciej wojny. Wiedzą oni, że współczesna wojna niszczy nie tylko produkcję i handel, lecz że głównym jej celem jest likwidowanie całych narodów, zabijanie niezliczonej ilości ludzi, którzy są producentami i konsumentami i dla których istnieje produkcja i handel. Każdy konsument jest rzeczywistym lub potencjalnym nabywcą. Człowiek, który chce zabić swego klienta, nadaje się do zamknięcia w domu wariatów". Inny członek delegacji U.S.A., Silverman, podkreślił zgubne dla tego kraju skutki stosowanej obecnie polityki dyskryminacji w dziedzinie handlu zagranicznego i wynikającą stąd konieczność rozszerzenia wymiany handlowej.

"Wiele firm amerykańskich - powiedział on - odczuwa zgubne skutki ograniczeń w handlu międzynarodowym, i jeśli stan ten będzie trwał nadal, znajdziemy się w nowym kryzysie gospodarczym ... Musi być podjęta wymiana handlowa między Wschodem a Zachodem na zasadzie zupełnej wolności. Pomoże to w utrwaleniu pokoju".

Przemówienie przedstawiciela Kanady, Hancocka, ujawniło, że dotychczasowa sytuacja handlu zagranicznego Kanady przedstawia się krytycznie, na skutek związania większości obrotów z jednym kontrahentem - Stanami Zjednoczonymi. Kanada jest przede wszystkim krajem eksportującym, i jako eksporter zajmuje trzecie miejsce w świecie. Tradycyjnymi artykułami eksportu kanadyjskiego są: pszenica, budulec i papier, a oprócz tego wywozi ona znaczne ilości niklu, rudy żelaznej i azbestu. Jakkolwiek obecnie 65% eksportu kanadyjskiego kieruje się do Stanów Zjednoczonych, Kanada ma w stosunku do tego kraju stałe ujemne saldo bilansu handlowego. Dlatego też zdaniem Hancocka zasada równości w międzynarodowych stosunkach handlowych jest momentem o podstawowym znaczeniu.

Z wypowiedzi przedstawicieli Argentyny wynika zasadnicza dla gospodarki tego kraju konieczność rozszerzenia wymiany handlowej na zasadzie równości i poszanowania praw kontrahentów.

Wskazując na zgubne dla gospodarki i handlu argentyńskiego skutki kontroli ze strony trustów i karteli zagranicznych, delegat tego kraju, Jose Maria Rivera, dyrektor Państwowego Urzędu Statystycznego, oświadczył: "Dopóki kraje zacofane

Ameryki Łacińskiej, produkujące surowce, będą miały do czynienia wyłącznie z wielkimi i chciwymi monopolami, zawsze będą przedmiotem ich rabunku i eksploatacji... Aby usunąć ten stan rzeczy musi nastąpić zrównoważenie sił partnerów. Dopóki jedni z kontrahentów będą silniejsi od drugich nie będzie sprawiedliwości w stosunkach handlowych". W związku z tym nawołuje on kraje Ameryki Łacińskiej do zajęcia wspólnego stanowiska w stosunku do monopolii zagranicznych.

Również inny delegat Argentyny inż. Felipe F. Freyre, radca do spraw przemysłu, podkreślił szkodliwość obcej ingerencji dla gospodarki i handlu kraju. "Argentyna - wskazał on - nie może nabyć na rynkach Ameryki Południowej wielu surowców potrzebnych dla rozwoju przemysłowego kraju, gdyż zarówno obce potężne trusty, jak i zagraniczne wpływy polityczne, nie zezwalają na wolną wymianę handlową. Niepewność gospodarczą Argentyny pogłębia fakt, że większość jej surowców kontrolowana jest przez organizacje, które podobnie jak Międzynarodowa Organizacja Surowcowa /International Raw Material Organization/ stosują politykę dyskryminacji". Freyre stwierdził również, że postępujący sztuczny rozdział świata na przeciwnie sobie obozy i wprowadzenie planu Marshalla pozbawiły Argentynę dostaw potrzebnych towarów i przeszkodziły w nawiązaniu korzystnych transakcji. Wywarło to wpływ na opóźnienie tempa argentyńskiej produkcji podstawowych surowców jak stali, żelaza, ropy naftowej, cementu itd. jak również produkcji rolniczej. Potrzeby zaś gospodarcze Argentyny wymagają rozszerzenia wymiany zagranicznej. Argentyna zainteresowana jest w imporcie maszyn wiertniczych, kompresorów, wyposażenia dla kopalń i elektrowni, traktorów i innych maszyn rolniczych, jak również całkowitego wyposażenia dla produkcji maszyn rolniczych. Ponadto potrzebuje ona lokomotyw i sprzętu kolejowego, samochodów ciężarowych, różnych motorów, zwłaszcza dieslowskich, instalacji elektrycznych, obrabiarek, poza tym surowców przemysłowych jak: żelaza, metali walcowanych, miedzi, cyny, aluminium, siarki, kauczuku, paliw płynnych itd.

Szczególnie typową dla krajów Ameryki Łacińskiej była wypowiedź przedstawiciela Brazylii, Rubens do Amaral, który stwierdził, że rozszerzenie wymiany handlowej ze wszystkimi krajami jest podstawową koniecznością dla gospodarki jego kraju, mającej - jak się wyraził - charakter "eksportowo-importowy". Rozwój brazylijskiego przemysłu rolnictwa, komunikacji i górnictwa uzależniony jest od możliwości uzyskania korzystnego zbytu własnej produkcji na rynkach światowych. Ostatnie jednak dwadzieścia lat wykazały, że Brazylii - jak również innym krajom Ameryki Łacińskiej - trudno jest zbyć surowce na rynkach zagranicznych. Spowodowało to spadek brazylijskich cen eksportowych, podczas gdy jednocześnie wzrosły ceny importowanych przez kraj maszyn i surowców. Jeśli porówna się wskaźnik brazylijskich cen eksportowych za tonę to, przy przyjęciu 1925-29 rok = 100, osiągnęły one w 1949 roku = 289, podczas gdy ceny importowe za tonę wzrosły w 1949 aż do 458 /1925-29 = 100/. W ten sposób siła nabywcza Brazylii za granicą spadła w ciągu dwudziestu lat na skutek tej anormalnej sytuacji ze 100 do 63. Brazylii nie udało się również zwiększyć tonażu eksportu. Wielkie zapasy towarowe gromadzą się w portach krajowych a

jednocześnie pogłoski o możliwości konfliktu międzynarodowego służą za podstawę dla odmowy dostaw potrzebnych Brazylii maszyn i surowców. W roku 1951 brazylijski bilans handlowy zamknął się deficytem w wysokości 4 mld. cruzeiros, co stanowi około 12% wartości eksportu. Ten brak równowagi w bilansie handlu zagranicznego zmusza kraj do zastosowania natychmiastowych ograniczeń importowych, co jest wręcz niemożliwe do dokonania, biorąc pod uwagę, że 90% importu stanowią artykuły o znaczeniu zasadniczym, jak ropa naftowa, maszyny, pszenica itd. Inne wąskie gardło brazylijskiego handlu zagranicznego stanowi nadmierna koncentracja eksportu - kilka zaledwie artykułów obejmuje około 80% ogółu eksportu. kawa /60%/, bawełna /10%/, kakao /5%/, skóry surowe i garbowane /3%/. Jednocześnie Brazylii trudno jest znaleźć rynki zbytu dla takich towarów jak materiały bawełniane, olej roślinny, tytoń, ryż, drewno i owoce południowe. Wynika z tego jasno, że przy podobnej koncentracji eksportu, wzrost lub spadek cen kawy musi wywierać poważny wpływ na sytuację gospodarczą kraju. Dlatego też mówca podkreśla: "Rozszerzenie wymiany handlowej ze wszystkimi krajami jest nagłą potrzebą dla gospodarki brazylijskiej. Stany Zjednoczone jak również Francja i Wielka Brytania utrzymują stosunki dyplomatyczne i gospodarcze ze Związkiem Radzieckim i innymi krajami socjalistycznymi. Więcej: sprzedają one naszą własną kawę Związkowi Radzieckiemu. Dlaczego więc nie moglibyśmy i my również nawiązać bezpośrednich stosunków handlowych z Z.S.R.R. i krajami demokracji ludowej... Widzimy palącą konieczność nawiązania stosunków handlowych z tą częścią świata, gdzie żyje około 800 mln. ludzi. Jesteśmy przekonani, że możliwa jest pokojowa współpraca różnych systemów gospodarczych i politycznych, będąca życzeniem wszystkich narodów świata".

Mówiąc o trudnościach gospodarczych Meksyku reprezentant tego kraju, Tomas Cueva Dominguez, podkreślił "Największą trudność stanowi fakt, że handel zagraniczny Meksyku jest niemal wyłącznie związany z jednym tylko krajem, przy czym istnieje tendencja pogłębienia tej wyłączności i uzależnienia w ten sposób Meksyku jeszcze bardziej od importu".

Z przemówienia prelegenta wynika bowiem, że obecnie 87% importu meksykańskiego idzie ze Stanów Zjednoczonych A.P. wobec 60% przed ostatnią wojną. W wyniku tej polityki handlowej stale wzrasta deficyt handlowy kraju. Rozwój przemysłu ulega zahamowaniu, gdyż Meksyk zmuszony jest eksportować surowce do krajów kapitalistycznych. Wywóz zaś przeważającej części ropy naftowej do U.S.A., pozbawia Meksyk możliwości zawierania korzystnych transakcji na ten artykuł z innymi krajami. Dlatego jak oświadczył inny delegat Meksyku, dziennikarz Carlos Rojas Juanco, wielkie znaczenie dla krajów Ameryki Łacińskiej posiada przemówienie Niestierowa, ukazujące poważne możliwości wymiany między Z.S.R.R. i powyższymi krajami. Również przedstawiciel Chile, Orlando Millas Correo, wskazał na zgubne skutki, jakie na gospodarce kraju wywiera kontrola chilijskiego handlu zagranicznego ze strony monopolu U.S.A. Stany Zjednoczone zakupują 80% chilijskiej miedzi podstawowego produktu saletry artykułu eksportowego kraju, płacąc po 27,5 centów za funt, podczas gdy cena jej na rynku światowym wynosi 50,7 cen-

tów za funt. Chile posiada nowoczesne huty miedzi, lecz Stany Zjednoczone nie dopuszczają do krajowego wytopu tego metalu, wskutek czego chilijskie huty wykorzystują jedynie 20% swej zdolności produkcyjnej. Ponadto większość fabryk saletry jest unieruchomiona.

Wobec tego, że Chile musi kupować niskiej jakości towary amerykańskie po wygórowanych cenach a sprzedawać własne towary po cenach niższych od poziomu światowego, kraj ten dokłada rocznie 22 mld. pesos do importu i traci 12 mld. pesos na eksporcie. W związku z powyższą sytuacją delegat Chile oświadcza: "Chcemy sprzedawać po godziwych cenach miedź metaliczną wszystkim krajom ... Chcemy zdobyć nowe rynki dla zbytu saletry... Chilijskie koła handlowe szczególnie są zainteresowane w podjęciu wymiany z Chińską Republiką Ludową". Chile pragnie importować większe ilości artykułów rolniczych, jak również odzież, maszyny i wyposażenia przemysłowe.

Reprezentant zaś Paragwaju, Juan Acosta, sekretarz generalny Konfederacji Pracy Paragwaju stwierdził, że polityka amerykańskich monopolii zmierza do przekształcenia jego kraju w półkolonię. Między innymi dwa wielkie towarzystwa amerykańskie posiadają w swoim ręku monopol produkcji nasion oleistych i ropy naftowej. Paragwaj może eksportować swoje surowce jak: budulec, bawełnę, tytoń, oleje roślinne i ropę naftową wzamian za import maszyn przemysłowych i rolniczych. W tym celu Paragwaj musi mieć swobodę w nawiązywaniu stosunków handlowych ze wszystkimi krajami.

Delegat Urugwaju, Ricardo Mario Acosta, podkreślił konieczność podjęcia na konferencji środków, mających na celu zlikwidowanie polityki dyskryminacji i blokady gospodarczej. Oświadczył on, że z momentem całkowitego zniesienia dyskryminacji w dziedzinie handlu zagranicznego, Urugwaj mógłby rozszerzyć swe stosunki handlowe. Urugwaj potrzebuje maszyn, wyposażenia przemysłowego, budulca, bawełny i rudy żelaznej, eksportować zaś może: wełnę, mięso, skóry, masło, pszenicę, ryż, len i inne artykuły rolnicze, ponadto wyroby włókiennicze i półfabrykaty.

Konieczność rozszerzenia wymiany międzynarodowej, a zwłaszcza ożywienia stosunków handlowych z krajami obozu pokoju, szczególnie wynika z wypowiedzi przedstawicieli państw kapitalistycznych Azji. Dotychczasowa bowiem sytuacja handlu międzynarodowego stanowi czynnik hamujący rozwój gospodarczy tych krajów.

Indie są krajem, dla którego rozszerzenie wymiany międzynarodowej jest kwestią żywotną dla przyspieszenia rozwoju gospodarczego, znajdującego się obecnie w stanie zastoju. Kolonizatorska polityka Wielkiej Brytanii, skierowana na eksploatację bogactw naturalnych Indii i stworzenia z uzależnionego kraju rynków zbytu dla własnej produkcji przemysłowej, nie dopuściła do rozwoju przemysłu krajowego. Zgubne skutki tej polityki wywarły swe piętno na obecnych zdolnościach eksportowych Indii, kraju, który posiada w tym względzie olbrzymie możliwości potencjalne. Obróty zagraniczne Indii, jak stwierdził przedstawiciel tego kraju, profesor

Gian Czand, zamykają się wielkim deficytem i zdaniem jego sytuacja indyjskiego bilansu handlowego może poprawić się tylko dzięki rozwojowi gospodarki krajowej, w pierwszym rzędzie przemysłu, który dostarczy artykułów eksportowych. Mówiąc zaś o konieczności rozwoju własnego przemysłu podkreślił on: "Problem ten możemy rozwiązać tylko przez rozszerzenie stosunków handlowych".

Gian Czand stwierdził, że obecnie struktura towarowa i geograficzna handlu indyjskiego nie stwarza dla jego kraju pomyślnych perspektyw; głównym bowiem przedmiotem eksportu jest tylko kilka artykułów jak herbata, juta i nasiona oleiste, podczas gdy importuje się przede wszystkim żywność, produkty ropy naftowej i dobra inwestycyjne. Handel zagraniczny Indii uzależniony jest w chwili obecnej od dwóch państw: Wielkiej Brytanii i Stanów Zjednoczonych, które skupiają w swych rękach od 65 do 70% ogólnych obrotów zagranicznych kraju. Stany Zjednoczone od czasu zakończenia ostatniej wojny, zajmują coraz znacniejszą pozycję w indyjskich obrotach zagranicznych, w wyniku czego Indie odczuwają chroniczny deficyt dolarowy. "W interesie rozwoju naszego kraju - powiedział na zakończenie swojego przemówienia Gian Czand, - leży zróżnicowanie naszego handlu zagranicznego i rozszerzenie jego zasięgu..." Dyrektor fabryki samochodów w Bombaju, Lalczand Hiraczand, wskazał na fakt, że Indie w swoim czasie osiągnęły wysoki stopień rozwoju gospodarczego, do czego przyczynił się ożywiony handel między krajami Wschodu i Zachodu. Jednakże w ciągu ostatnich kilku stuleci sytuacja gospodarcza kraju uległa zupełnemu pogorszeniu i obecnie Indie posiadają bardzo słabo rozwinięty przemysł, wskutek czego eksport ogranicza się przede wszystkim do surowców i półfabrykatów. "Pragnieniem rządu indyjskiego - oświadczył mówca - jest rozszerzenie stosunków handlowych... Handel zagraniczny przyczyni się do rozwoju przemysłu i rolnictwa... Zanim podniesiemy nasz przemysł będziemy potrzebowali szeregu towarów konsumpcyjnych... Indie mogą eksportować bawełnę, skóry, rudę manganu, złom żelazny, tkaniny bawełniane i wyroby z roślin przemysłowych". Prof. Kumarappa, członek Krajowego Komitetu Planowania w Indiach, poddał myśl, aby wprowadzić w handel międzynarodowy zasadę planowania. W obecnej bowiem sytuacji handlu zagranicznego kraje zacofane zamiast osiągania korzyści wypływających z wzajemnej wymiany stają się przedmiotem eksploatacji. Opanowany przez cudzoziemców handel zagraniczny Indii staje się w ich rękach narzędziem eksploatacji gospodarczej i wpływów politycznych. Przedstawiciele niektórych państw przybywają do innych krajów nie tylko w celu zawierania transakcji handlowych lecz również dla uzyskania kontroli nad finansami i polityką tych krajów. Proponowane przez prof. Kumarappa planowanie powinno opierać się na zasadach wzajemności, przynosząc korzyść zarówno krajom sprzedającym jak i kupującym.

Inny zaś przedstawiciel Indii, Hitendra Narajan Czandhury, przemysłowiec, reprezentujący grupę przemysłową Seksaria, mówiąc o konieczności rozwoju przemysłowego Indii i związanej z tym kwestii dostaw odpowiednich urządzeń stwierdził: "Dostawy z Wielkiej Brytanii postępują w tempie opóźnionym i wiadomo mi, że Związek Radziecki może nam szybciej dostar-

czyć żadanego sprzętu".

Przedstawiciel Pakistanu Iftikar - ud-Din, członek parlamentu, wyraził nadzieję, że Konferencja Gospodarcza w Moskwie stworzy odpowiednie podstawy dla rozszerzenia stosunków handlowych jego kraju, co będzie miało w konsekwencji doniosłe znaczenie dla ogólnego rozwoju gospodarczego Pakistanu.

Pakistan jest w pierwszym rzędzie eksporterem towarów takich jak: juta, bawełna, wełna, skóry surowe i wyprawione, pragnie zaś importować urządzenia przemysłowe i artykuły powszechnego użytku.

W związku z tym Pakistan chciałby obecnie skierować swój eksport do krajów, które mogłyby jemu dostarczyć urządzeń inwestycyjnych po dostępnej cenie.

Przestawienie przemysłu licznych krajów na tory wojenne utrudnia zaopatrzenie Pakistanu w urządzenia przemysłowe i maszyny rolnicze. Narzucone ograniczenia w handlu zagranicznym przynoszą Pakistanowi znaczne szkody i hamują jego rozwój gospodarczy.

Dla swego rozwoju gospodarczego Pakistan potrzebuje: stali i węgla dla przemysłu ciężkiego i maszynowego, urządzeń dla elektrowni wodnych i górnictwa, poza tym niezbędny jest import maszyn włókienniczych, urządzeń dla przemysłu skórzanego i chemicznego, wyposażenia kolejowego, maszyn rolniczych i innych. Zachodzi również potrzeba sprowadzenia artykułów powszechnego użytku jak np. tkanin bawełnianych i wełnianych, cukru i produktów farmaceutycznych.

"Obecnie - oświadczył przedstawiciel Pakistanu - przywóz nasz zgodnie z dawną tradycją pochodzi głównie z Europy Zachodniej, Pakistan będzie jednak dążył do nawiązania stosunków handlowych również ze Wschodem pomimo stawianych nam w tym względzie przeszkód".

Przewodniczący indonezyjskiej Izby Handlowej Suchiar Tedžasukmana w przemówieniu swym oświadczył, że Indonezja pragnęłaby nawiązać bezpośrednie rokowania dotyczące rozszerzenia stosunków handlowych z krajami reprezentowanymi na Konferencji Gospodarczej.

Przedmiotem eksportu indonezyjskiego są głównie: kauczuk, cyna, ropa naftowa, sól, kawa, pieprz, tytoń, herbata, kopra itd. Indonezji szczególnie zależy na handlu ze Związkiem Radzieckim, Chinami Ludowymi i Niemiecką Republiką Demokratyczną, gdyż kraje te mogłyby dostarczyć bardzo potrzebnych urządzeń przemysłowych. "Pragniemy - powiedział na zakończenie Suchar Tedžasukmana - rozwoju stosunków handlowych i gospodarczych z krajami Europy Wschodniej, Chinami i wszystkimi krajami świata bez wyjątku".

Przedstawicielka Japonii, członek parlamentu, Tomi Kura, stwierdziła coraz bardziej wzrastając trudności w zbycie japońskiej produkcji przemysłowej na rynkach swych dotychczasowych kontrahentów.

Japoński przemysł włókienniczy znajduje się w ciężkiej sytuacji. Fabryki wyrobów bawełnianych, eksportujące swą produkcję do Pakistanu, Afryki i innych części świata, ograniczają wytwórczość.

Wywóz tekstylii mógłby zapewnić Japonii niezbędne dewizy na zakup żywności w Burmie, Sjamie i innych krajach.

"Mamy nadzieję, - oświadczyła Tomi Kcra, - że wkrótce będziemy mogli nabywać artykuły spożywcze w Chinach i Związku Radzieckim.

Japonia mogłaby wywozić surowiec jedwabniczy, wyroby jedwabnicze, porcelanę i produkcję rzemieślniczą. Chińska Republika Ludowa i Związek Radziecki wyświadczyliby nam wielką przysługę, zakupując nasze towary".

Co się tyczy importu, to Japonia potrzebuje dużych ilości artykułów żywnościowych: żyta, pszenicy, cukru, roślin strączkowych. Potrzebne są jej również takie surowce i towary jak: wełna, bawełna, węgiel, ropa naftowa i jej produkty, drewno, tarcica, rudy, metale i skóry.

"Mamy nadzieję, - oświadczyła w dalszym ciągu Tomi Kcra, - że niedalekim jest dzień, gdy będziemy mogli prowadzić handel z naszymi bliskimi sąsiadami, zamiast sprowadzać niezbędne towary ze wschodniego wybrzeża Stanów Zjednoczonych i Ameryki Południowej przez Kanał Panamski i Ocean Spokojny".

Delegat irański, ekonomista i ekspert administracji finansowej, Husein Dariusz oświadczył, że jeśli podjęte będą wysiłki w kierunku należytej eksploatacji bogactw naturalnych jego kraju, i jeśli na podstawie wymiany towarowej Iran otrzyma niezbędne maszyny rolnicze i przemysłowe, to może stać się on jednym z lepiej gospodarczo rozwiniętych krajów świata.

Przedstawiciel irański przypomina, że przed drugą wojną światową Iran zwiększył znacznie swój eksport, który dorównywał importowi. Obecnie eksport ten spadł poważnie i wynosi około 1/3 importu. Przedmiotem eksportu irańskiego jest w pierwszym rzędzie nafta, następnie bawełna, dywany, wełna, suszone owoce, tytoń i nasiona roślin oleistych.

Współpraca narodów mogłaby zapewnić Iranowi nie tylko powrót na dawne pozycje w eksporcie, lecz eksport ten podwoić.

Co się tyczy bogactw naturalnych, to zasoby ich są ogromne i mogłyby one pokryć zapotrzebowanie wielu krajów, gdyby były odpowiednio eksploatowane.

Oprócz nafty należą do nich: węgiel, tlenek żelaza, ołów, ruda żelazna, mangan, siarka, miedź, azbest i wiele innych minerałów.

Jedyną drogą, - zdaniem delegata Iranu - prowadzącą do wyjścia z obecnego impasu byłyby umowy o wymianie towarowej, zawarte na zasadach równości i dwustronnych korzyści.

Jak wynika z przemówienia przedstawiciela Izraela, dyrektora wielkiej firmy budowlanej i wielkiego przedsiębiorstwa importowo-eksportowego, Cohen a, Izrael jest szczególnie

zainteresowany w rozszerzeniu wymiany handlowej z krajami obozu pokoju i krajami arabskimi. Izrael potrzebuje artykułów żywnościowych, surowców i maszyn rolniczych, które mogłyby być nabyte w stosunkowo blisko położonych krajach obozu pokoju. Inny zaś delegat Izraela, Rozen, członek zarządu Banku Rolnego, oświadcza w tej kwestii "Związek Radziecki i państwa demokracji ludowej znajdują się blisko nas i nie widzę potrzeby, żebyśmy mieli nadal importować zboże i budulec z Kanady, lub ropę naftową z Wenezueli, kiedy artykuły te możemy otrzymać z bliżej położonych źródeł." Jeśli chodzi o możliwości eksportowe Izraela, to Cohen wymienił następujące artykuły: pomarańcze, banany, oliwa, różne ekstrakty, artykuły farmaceutyczne i chemiczne, wyroby tekstylne i obuwie. Ponadto Izrael posiada bogactwa naturalne jak: potaż, brom, jod, wapień, sól, fosfor, złoża ropy naftowej, obecnie jeszcze nie eksploatowane.

+ + +

Prace Konferencji Moskiewskiej szły jakgdyby dwoma nurtami, oboż bowiem dyskusji na plenum i w poszczególnych sekcjach w kuluarach toczyły się żywe rozmowy między poszczególnymi delegacjami, szukającymi bezpośredniego kontaktu, celem zawarcia konkretnych transakcji handlowych. Rozmowy te doprowadziły do zawarcia szeregu kontraktów jeszcze w czasie trwania Konferencji. Największą jednak ilość transakcji zawarto pod koniec Konferencji, co nie jest kwestią przypadku a tylko rezultatem ujawnionych w ciągu dyskusji możliwości wymiany między krajami. Między innymi prasa doniosła o następujących transakcjach:

Delegacja brytyjska zawarła kontrakt na sumę po £ 2 mln. z Niemiecką Republiką Demokratyczną i Rumunią, podczas gdy transakcje ze Związkiem Radzieckim, Chinami i Czechosłowacją osiągnęły sumę £ 28 mln. Związek Radziecki wyraził gotowość znacznych ilości obuwia i różnego rodzaju odzieży, przy czym za dostarczone towary będzie on płacił funtami szterlingów. Chiny zobowiązały się do dostarczania jaja i wieprzowiny wzamian za wyroby włókiennicze. Ponadto, jak donosi londyński "Times" z dnia 15 kwietnia, w tym czasie znajdowały się już w fazie końcowej rokowania z Bułgarią na sumę £ 2,25 mln. Bułgaria ma dostarczyć artykułów spożywczych, paszy i dykty wzamian za wyroby lekkiego przemysłu maszynowego. "Times" z dnia 18 kwietnia przewiduje zawarcie podobnych kontraktów z Polską i Albanią.

Delegacja francuska zawarła między innymi kontrakt ze Związkiem Radzieckim na sumę 7 mld. fr. fr. po każdej stronie. Eksport francuski obejmuje: tekstylia, trykotaże, wyroby jedwabnicze, artykuły farmaceutyczne, wyposażenia elektrotechniczne itd., import zaś z Z.S.R.R. - zboże. Transakcja z Chińską Republiką Ludową opiewa na sumę 4 mld. fr. fr. po każdej stronie. Francja dostarczy Chinom maszyn i instrumentów chirurgicznych wzamian za jedwab i herbatę. Poważne obroty przewiduje również kontrakt z Niemiecką Republiką Demokratyczną zawarty na sumę \$ 5 mln. po każdej stronie. Eksport

francuski obejmuje: owoce, kawę i kakao w ziarnach, konserwy rybne, wina, masło, sery, tłuszcze zwierzęce, świeże warzywa, nasiona, drzewo meblowe, wełnę i tkaniny wełniane, żelatynę dla przemysłu fotograficznego, odpadki włókiennicze, nawozy sztuczne, skórę obuwia, instrumenty chirurgiczne itd. Niemiecka Republika Demokratyczna dostarczy wzamian: cukru, kopalniaków, artykułów chemicznych, maszyn włókienniczych i drukarskich, maszyn do liczenia, aparatów optycznych, lamp górniczych, wyrobów ceramicznych i szklanych, filmów, maszyn do szycia itd. Zawarta przez delegację francuską transakcja z Rumunią, przewiduje łączne obroty w wysokości 3 mld.fr.fr. Przedmiotem eksportu francuskiego są: artykuły elektrotechniczne, barwniki, wyroby hutnicze, artykuły farmaceutyczne i nawozy sztuczne. Import zaś z Rumunii obejmuje: ropę naftową, zboża i drewno. Ponadto zawarty został odpowiedni kontrakt z Polską. Ogół transakcji zawartych przez delegację francuską wyraża się cyfrą około 30 mld.fr.fr.

Delegacja holenderska zawarła kontrakt z Z.S.R.R., którego głównym przedmiotem jest zboże radzieckie wzamian za holenderskie artykuły chemiczne; transakcja z Chinami ustala wartość wzajemnych obrotów na sumę £ 4,6 mln.

Również przedstawiciele Belgii zawarli z Chinami kontrakt na sumę \$ 10 mln.

Ogółem Chiny zawarły transakcje z 11 krajami na sumę £ 80 mln. Zawarte przez delegację włoską osiągnęły około \$ 50 mln., w tym, według doniesień dziennika "Unita", transakcje włosko-radzieckie opiewają na sumę około \$ 10 mln. Włochy otrzymają z Z.S.R.R. między innymi naftę, benzynę i węgiel, jak zaś informuje "Secofi" mają dostarczyć wzamian statków frachtowych, 550 000 mtr.tkanin wełnianych i innych.

Jak donosi pismo "Aussenhandelsnachrichten", oprócz transakcji z Wielką Brytanią i Francją, N.R.D. zawarła kontrakt z Holandią na sumę ponad \$ 5 mln. Ponadto delegacja N.R.D. toczyła pertraktacje z przedstawicielami Iranu, Meksyku, Argentyny, Egiptu, Indii, Pakistanu, Izraela, Brazylii, Kanady, Urugwaju, Libanu, Ceylonu, Burmy i Indonezji.

Poza tym jak informuje "Secofi" delegacje Meksyku, Iranu, Brazylii i innych państw zawarły szereg dalszych transakcji przy czym szczegóły nie są jeszcze znane.

Sprawozdanie sekcji Rozwoju Handlu Międzynarodowego

Skrót przemówienia Prof. Oskara Lange

Sekcja rozwoju handlu międzynarodowego rozpatrywała, na posiedzeniach odbytych w dniach 5, 7 i 8 kwietnia obecną sytuację handlu międzynarodowego, możliwości jego wzrostu i rozwoju, jak również zmierzające do tego środki.

W wyniku dyskusji wysunięto szereg propozycji. Celem niniejszego referatu jest analiza wniosków wypływających z dyskusji oraz wiążących się z nimi propozycji.

I.

Uczestnicy dyskusji podkreślali istniejący niski poziom handlu międzynarodowego. Wykazywali oni, że w chwili obecnej zakres handlu zagranicznego nieznacznie tylko przewyższa poziom r.1928.

Delegaci wielu krajów wyrazili zaniepokojenie z powodu powstałej sytuacji i wskazywali na zamęt i ograniczenia panujące we wzajemnych stosunkach gospodarczych.

Zdaniem wielu uczestników, chaos ten jest wynikiem sztucznie stworzonych przeszkód na drodze rozwoju handlu zagranicznego, wypływających z dyskryminacji, których powodem były względy natury bynajmniej nie gospodarczej.

Zmniejszenie się handlu pomiędzy krajami Wschodu a Zachodu, jak podkreślała większość mówców, jest jednym z najważniejszych czynników nienormalnej obecnie sytuacji w handlu międzynarodowym.

Liczni delegaci państw Ameryki Łacińskiej, Azji i Europy Zachodniej zaznaczyli, że ograniczenia te odbijają się ujemnie na gospodarce narodowej tych krajów. Oświadczyli oni, że utrata licznych tradycyjnych rynków zbytu utrudniała eksport wielu towarów, to zaś z kolei wyklucza możliwość opłacania importu, niezbędnego dla gospodarki narodowej odnośnych krajów i pokrycia potrzeb ich ludności. W wielu krajach doprowadziło to do wielokrotnych lub niemal chronicznych kryzysów bilansu płatniczego.

Jednym z symptomów takiego kryzysu jest brak dolarów, na który cierpi jak wiadomo wiele krajów.

W ciągu obrad podkreślono, że próba rozwiązania zagadnienia bilansu płatniczego drogą ograniczenia importu prowadzi do spadku stopy życiowej ludności tych krajów, do wzrostu cen i bezrobocia.

Przedstawiciele krajów zachodnio-europejskich zwracali uwagę na to, że próby te nie zdołały rozwiązać problemu bi-

lansów płatniczych i oświadczyli, iż jedynym radykalnym środkiem mogłoby być rozszerzenie zasięgu geograficznego handlu zagranicznego tych krajów, który obecnie jest zbyt ścieśniony.

Ten punkt widzenia podzielali: przedstawiciele Kanady, krajów Ameryki Łacińskiej i krajów azjatyckich. Poglądy ich zgadzają się z opiniami wypowiedzianymi na posiedzeniu plenarnym, w szczególności z szczególności z opinią przedstawiciela Stanów Zjednoczonych A.P., który uważa za bardzo wskazany, wszechstronny i swobodny rozwój stosunków handlowych pomiędzy wszystkimi krajami.

Delegaci krajów azjatyckich i Ameryki Łacińskiej, oświadczył w dalszym ciągu O.Lange, podkreślali, że sztuczne przeszkody stawiane handlowi zagranicznemu poważnie utrudniają sytuację krajów gospodarczo zacofanych. Bariery te pozabawiają takie kraje możliwości otrzymywania materiałów i urządzeń niezbędnych dla ich rozwoju przemysłowego i ogólnogospodarczego, z dostępnych źródeł za obcą walutę, którąby rozporządzali, gdyby mieli możliwość rozwijać w całej pełni swój eksport do wszystkich krajów świata. W ten sposób obecne zakłócenie międzynarodowych stosunków handlowych odbija się niekorzystnie na krajach gospodarczo zacofanych.

II.

W dalszym ciągu mówca oświadczył, że analiza obecnej sytuacji handlu międzynarodowego, przyczyn jego niedostatecznych rozmiarów oraz ujemnego wpływu istniejącego stanu rzeczy na gospodarkę narodową różnych krajów, nie doprowadziła jednak członków sekcji do pesymistycznych konkluzji.

Najważniejszym wnioskiem wypływającym z dyskusji na terenie sekcji jest stwierdzenie istnienia szerokich możliwości dla rozszerzenia handlu międzynarodowego, zarówno pod względem jego struktury geograficznej jak i asortymentu towarów będących przedmiotem handlu.

Przedstawiciele sfer handlowych różnych krajów wyrazili w ciągu dyskusji gotowość rozwinięcia stosunków handlowych z innymi państwami, wnosząc konkretne propozycje, odzwierciedlające możliwości tych krajów do zwiększenia handlu zagranicznego w latach najbliższych.

Delegat Chin Ludowych oświadczył na przykład, że w ciągu dwóch-trzech lat, kraj jego może powiększyć obroty handlu zagranicznego z krajami, których gospodarka opiera się na inicjatywie prywatnej - do sumy 15-19 mld rubli.

Delegaci polscy, czechosłowaccy, rumuńscy, węgierscy, bułgarscy i albańscy zgłosili konkretne propozycje odnośnie do zwiększenia handlu z krajami Europy Zachodniej, Ameryki i Azji. Kraje te mogą powiększyć swoje obroty handlu zagranicznego w okresie najbliższych 2-3 lat do sumy 25-30 mld rubli.

Z wypowiedzi delegata Niemieckiej Republiki Demokra-

tycznej wynika, że po upływie 2-3 lat obroty towarowe N.R.D. z krajami Europy Zachodniej mogą osiągnąć sumę 10-12 mld rubli.

Należy dodać, że zgodnie z oświadczeniem M. Nestierowa na posiedzeniu plenarnym, Związek Radziecki mógłby w ciągu najbliższych 2-3 lat powiększyć swoje obroty towarowe z krajami Europy Zachodniej, Ameryki, Azji południowo-wschodniej, Środkowego Wschodu i Australii do 10-15 mld rubli rocznie, co przewyższa dwu i trzykrotnie najwyższy poziom powojenny, osiągnięty w roku 1948. Na posiedzeniach sekcji obliczono, że Związek Radziecki, Chiny, Polska, Czechosłowacja, Rumunia, Węgry, Bułgaria, Albania i Niemiecka Republika Demokratyczna łącznie, mogą w ciągu krótkiego okresu 2-3 lat powiększyć swój handel zagraniczny z innymi krajami 2,5-3 krotnie w porównaniu z obecnym poziomem.

Uczestnicy Konferencji z krajów Europy Wschodniej i Chin zwrócili uwagę sekcji na fakt, że takie zwiększenie handlu zagranicznego łączy się ze stałym wzrostem globalnych obrotów handlowych i z zacieśnianiem więzów gospodarczych pomiędzy zainteresowanymi krajami. Podkreślali oni również, iż systematyczny wzrost handlu pomiędzy nimi opiera się na długoterminowych umowach i że ich wzajemne stosunki handlowe bazowane są na zasadach równości i wzajemnych korzyści. Oświadczyli oni jednocześnie, że stosowany przez nich system umów handlowych wyklucza możliwość powstania problemu rozliczeń lub trudności o charakterze walutowym. Możliwość takiego rozwoju stosunków handlowych pomiędzy wspomnianymi krajami świadczy o tym, że analogiczne, obustronnie zadawalające układy handlowe oparte na równouprawnieniu i wzajemnej korzyści mogą być zawarte także i z innymi państwami. Przedstawiciele krajów Europy Zachodniej, Azji, Ameryki i innych części świata zgłosili również gotowość rozwijania stosunków handlowych ze Związkiem Radzieckim, Chinami Ludowymi i krajami Europy Wschodniej.

W ten sposób, dyskusja wykazała gotowość i możliwość znacznego rozszerzenia handlu zagranicznego, co może doprowadzić do rozwiązania trudności, których doznają liczne państwa i przynieść wzajemną korzyść wszystkim zainteresowanym krajom.

Wobec tego, że przeszkody stojące na drodze do pełnego wykorzystania możliwości rozwojowych handlu, noszą charakter sztuczny i nie wynikają z potrzeb gospodarki, usunięcie ich może stworzyć warunki dla światowego rozwoju wspomnianych możliwości.

Jednym słowem, dyskusje na posiedzeniach sekcji dowiodły, że nie należy uważać obecnej, niezadawalającej sytuacji w handlu światowym za trwałą, okazało się bowiem, że istnieją środki prowadzące do zmiany takiej sytuacji oraz do rozwoju handlu międzynarodowego z korzyścią dla wszystkich krajów i ich ludności.

III.

Z kolei prof. Lange zakomunikował, że sekcja nie ograniczyła się do dyskusji nad ogólnymi możliwościami rozwoju handlu międzynarodowego. Przedstawiciele licznych krajów złożyli konkretne oświadczenia, wymieniając towary, które mogą eksportować i które pragneliby importować.

Celem bardziej szczegółowej i konkretnej oceny możliwości handlu poszczególnymi artykułami sekcja powołała sześć komisji dla ustalenia możliwości eksportu i importu następujących grup towarowych: wyrobów przemysłu maszynowego, chemicznego, mineralnego, artykułów spożywczych, zboża i wyrobów włókienniczych.

W specjalnych pomieszczeniach delegaci wymieniali pomiędzy sobą informacje, znajdując tam potencjalnych nabywców lub sprzedawców. Ta wymiana opinii odnośnie do poszczególnych grup towarowych odbywała się niezależnie od regularnych posiedzeń sekcji i trwała wiele godzin.

Cieszy mnie - stwierdził prof. Lange - możliwość powiadomienia uczestników konferencji, że w wyniku tej wymiany zdań zawarto szereg istotnie ważnych transakcji a jeszcze większą ich ilość zaplanowano. Tak szybka wymiana opinii dotycząca poszczególnych towarów, wykazała jasno, że rozwój handlu międzynarodowego i zdobycie nowych rynków, jak również odzyskanie dawnych, nie jest możliwością tylko teoretyczną, ale konkretną rzeczywistością. Praktyczny rezultat spotkań przedstawicieli firm z organizacjami handlowymi różnych państw na obecnej konferencji dowodzi wyraźnie, że wiele przedsięwzięć gotowych jest wykorzystać możliwości rozwoju handlu i że rozszerzenie stosunków handlowych jest najzupełniej osiągalne. Jeżeli wziąć pod uwagę, że w Konferencji bierze udział 450 osób i że nie wszyscy są przedstawicielami kół handlowych, należy wyciągnąć wniosek, że ta niewielka demonstracja praktycznych możliwości rozwoju międzynarodowych stosunków handlowych zapowiada ogromny wzrost handlu światowego, którego należy oczekiwać, gdy tylko zostaną usunięte hamujące go sztuczne przeszkody".

IV.

Dyskusje na posiedzeniach sekcji przyniosły szereg wniosków. Niektóre z nich nosiły bardziej ogólny i zasadniczy charakter, inne zaś dotyczyły szczegółów.

Nie uważam za celowe szczegółowe wyjaśnianie tych propozycji, zawarte one są bowiem w przemówieniach uczestników dyskusji. W danej chwili ograniczam się do podania główniejszych wniosków.

Przede wszystkim chciałbym nadmienić o propozycji zgłoszonej przez pewną ilość uczestników konferencji, przybyłych z rozmaitych części świata. Propozycja ta polega na tym, aby obecna konferencja przedstawiła Organizacji Narodów

Zjednoczonych swoje wnioski i postanowienia oraz wezwała ją do wzięcia pod uwagę faktów i wniosków będących przedmiotem obrad naszej konferencji, jak też do zastosowania środków mających na celu rozszerzenie i rozwój międzynarodowych stosunków handlowych. Zdaniem wielu uczestników, byłoby to poważnym krokiem w kierunku wprowadzenia w życie wniosków i zaleceń konferencji.

Co się tyczy zaleceń, które powinna dać konferencja, to proponowano przede wszystkim zniesienie wszelkich ograniczeń w handlu zagranicznym wprowadzonych ze względów nie mających związku z potrzebami gospodarczymi.

Inne propozycje przewidują zawarcie długoterminowych umów pomiędzy poszczególnymi krajami, w tym również układów wielostronnych; opracowanie środków technicznych, ułatwiających handel zagraniczny; zawarcie umów płatniczych i kredytowych, w szczególności w odniesieniu do opłat importowych w walucie krajowej; uproszczenie formalności celnych, transportowych itp. Przedłożono również projekt opracowania sposobu udzielania wzajemnych informacji o możliwościach eksportowych i zapotrzebowaniach importowych; zgłoszono także szereg propozycji dotyczących organizacji central informacyjnych i wydawania biuletynów, albo zastosowanie innych środków dla osiągnięcia tego celu.

Bardzo wielu uczestników wysunęło zagadnienie przedłużenia prac rozpoczętych na naszej konferencji. Wniosek taki przedłożyli przedstawiciele Francji, Wielkiej Brytanii, Finlandii, Albanii, Pakistanu, Niemieckiej Republiki Demokratycznej, Austrii, Belgii i innych krajów. Przekonanie o konieczności kontynuowania prac rozpoczętych na tej konferencji podzielają prawdopodobnie liczni jej uczestnicy, chociaż środki za pomocą których należy je kontynuować i forma, jaką ta praca ma przybrać nie są jeszcze całkowicie skryształizowane.

Istnieje jednak jeden punkt, co do którego prawdopodobnie są wszyscy zgodni. Dotyczy on pragnienia odbycia jeszcze jednej międzynarodowej konferencji gospodarczej podobnej do naszej.

Bodaj, że przedwczesną jest jeszcze decyzja co do terminu i miejsca jej zwołania, lecz widocznym jest, iż myśl o niezbędności zorganizowania w niedalekiej przyszłości nowej konferencji spotka się z szerokim poparciem.

Większość uczestników prawdopodobnie uważa również za pożądane stworzenie jakiegoś międzynarodowego komitetu, który zajmowałby się przygotowaniem konferencji, a może nawet innego organu dopomagającego rozwojowi handlu zagranicznego.

Między innymi, chciałbym wspomnieć o propozycji zwołania krajowych konferencji, w skład których weszliby przedstawiciele wszystkich kół handlowych i gospodarczych, celem rozpatrzenia zagadnień dotyczących nowych rynków zbytu dla stałych artykułów eksportowych, nowych źródeł zakupu towarów, niezbędnych poszczególnym krajom, oraz odzyskanie dawnych rynków i źródeł surowcowych na zasadzie uwzględniania

wzajemnych korzyści i przestrzegania suwerenności narodowej.

Wpłynęły również wnioski o zorganizowanie międzynarodowych konferencji gospodarczych, w celu omówienia konkretnych zagadnień o charakterze handlowym i gospodarczym, jak również o urządzanie targów międzynarodowych w różnych częściach świata.

V.

W imieniu sekcji handlu zagranicznego złożyłem sprawozdanie z wymiany zdań, która miała miejsce na posiedzeniach sekcji, wniosków, do których ona doprowadziła oraz zgłoszonych propozycji.

Pragnąłbym obecnie pójść nieco dalej i wyciągnąć osobiste wnioski, logicznie wypływające z przedłożonych propozycji, nadając najważniejszym z nich formę konkretną. Propozycję zwrócenia się do O.N.Z. uważam za bardzo celową. Opinię tę podziela bardzo wielu uczestników tej konferencji. Jednakże brak jej sprecyzowania. Do jakiego organu ONZ mamy się zwrócić? Ogólnie biorąc powinniśmy zwrócić się do ONZ za pośrednictwem jej głównego organu, jakim jest Zgromadzenie Ogólne. Poza tym, nie wystarczy jeden tylko rzecznik dla przedstawienia wyników i wniosków, do których doprowadziła nasza konferencja. Powinniśmy rozpatrzyć, określone sposoby, za pomocą których należałoby dążyć do poprawy międzynarodowych stosunków gospodarczych i handlu międzynarodowego. Konferencja nasza nosząca charakter oficjalny nie posiada władzy wykonawczej, niezbędnej dla wprowadzenia w życie swoich zaleceń. Nie usiłuje ona również w jakikolwiek sposób zastąpić istniejące organizacje państwowe i międzynarodowe. Dlatego powinniśmy zalecić Ogólnemu Zgromadzeniu ONZ zwołanie międzypaństwowej konferencji dla omówienia sprawy współpracy w dziedzinie handlu zagranicznego. Tylko taka konferencja przedstawicieli rządów odbyta pod egidą O.N.Z. będzie posiadała władzę i pełnomocnictwa niezbędne dla uchwalenia skutecznych środków w celu usunięcia przeszkód stojących w danym okresie na drodze handlu międzynarodowego, jak również dla rozszerzenia zdrowych stosunków handlowych na całym świecie.

Znaczna ilość członków sekcji jest zdania, że byłoby pożądanym zwołanie podobnej do obecnej Międzynarodowej Konferencji Gospodarczej, oraz, że koniecznym jest stworzenie Międzynarodowego Komitetu dla przygotowania tej konferencji, a może także dla innych czynności w popieraniu handlu międzynarodowego.

Tu znowu pragnąłbym wystąpić z konkretną i ścisłą propozycją. Chodzi o stworzenie Komitetu Współpracy dla Handlu Zagranicznego. Tego rodzaju komitet powinien upowszechnić materiały naszej konferencji w celu udzielenia o nich informacji najszerszemu kołom handlowym i gospodarczym. Powinien on również wydawać biuletyny, kontynuując w ten sposób wymianę

informacje którą zapoczątkowała nasza obecna konferencja. Poza*tem należy poruczyć temu komitetowi wyznaczenie terminu i miejsca zwołania oraz przygotowania nowej międzynarodowej konferencji gospodarczej.

Ponadto, sądzę, że powinniśmy opublikować komunikat uwzględniający osiągnięte na konferencji wyniki oraz główne jej wnioski.

Takie są, powiedział na zakończenie prof.Oskar Lange, konkretne propozycje, które chciałbym przedłożyć po zreasumowaniu dyskusji i opinii wypowiedzianych w czasie obrad sekcji. Mam nadzieję, że je panowie rozważą i przyjmą jako krok naprzód na drodze do międzynarodowej współpracy nad rozwojem handlu międzynarodowego.

Przemówienie Pierre Lebrun'a, referenta Sekcji Międzynarodo-
wej Współpracy Gospodarczej dla Rozwiązania Zagadnień Spo-
łecznych.

Nasza sekcja otrzymała polecenie zajęcia się zagadnieniami międzynarodowej współpracy gospodarczej dla rozwiązania problemów socjalnych.

Około stu delegatów na obecną konferencję wyraziło głębokie zainteresowanie dla tych zagadnień i pracowało aktywnie w naszej sekcji, która odbyła cztery posiedzenia. Większość tych delegatów należy do działaczy związków zawodowych krajów reprezentowanych na konferencji. Chciałbym tu dokonać przeglądu naszej dyskusji, to znaczy najważniejszych zagadnień, które ona poruszyła.

1/ Sekcja jednogłośnie poparła swego przewodniczącego w momencie, gdy zaproponował on zwrócenie specjalnej uwagi na zagadnienia odżywiania ludności, innymi słowy na problem niedojadania, przez dużą część ludzkości.

2/ Większość przemówień delegatów dotyczyła bezrobocia, którego wzrost wywołuje w wielu krajach uzasadniony niepokój związków zawodowych i sfer gospodarczych w całym świecie.

W związku z tym, specjalną uwagę sekcji zwróciło wystąpienie przedstawiciela Wszechzwiązkowej Centralnej Rady Związków Zawodowych - Kuźniecowa. Popierając propozycje Nestierowa, mające na celu rozwój stosunków handlowych pomiędzy Związkiem Radzieckim a niektórymi krajami kapitalistycznymi i zacofanymi gospodarczo, Kuźniecowa wskazał na ogromne znaczenie, jakie miałyby z socjalnego punktu widzenia i z punktu widzenia zmniejszenia bezrobocia w krajach kapitalistycznych, zrealizowanie tych ~~proponowanych~~ oznaczałoby dostarczenie pracy 1,5 - 2 mln. ludzi w ciągu 3 lat: 100.000 ludzi we Włoszech, ponad 100.000 we Francji, ponad 200.000 w Wielkiej Brytanii, ponad 100.000 w Niemczech zachodnich, kilkudziesięciu tysiącom w Holandii itd., nie licząc dodatkowych możliwości, które stworzyłby pod tym względem rozwój handlu tych państw z Chinami, krajami demokracji ludowych i Niemiecką Republiką Demokratyczną. Możliwości te przedstawił jasno prof. Lange w swoim sprawozdaniu. Opierając się na tych danych, które on przytoczył, twierdząc z całym przekonaniem, że w takim przypadku kraju jak Francja unormowanie i rozwój handlu ze Wschodem mogłyby doprowadzić do zupełnej likwidacji bezrobocia i do uzdrowienia stosunków na rynku pracy.

3/ W naszej sekcji mówi się wiele również i o konsekwencjach socjalnych, do których prowadzi polityka zbrojeń. Są to bowiem istotnie następstwa ograniczenia handlu, gdyż polityka zbrojeń i ograniczenia handlowe są ściśle ze sobą związane. Pozatem będzie w pewnym stopniu słusznym stwierdzenie, że ograniczenie wymiany towarowej poprzedziło obecną,

naprężoną sytuację międzynarodową, a nawet być może i przyczyniło się do zaostrzenia tego naprężenia. Jest również rzeczą bezsporną, że te tarcia międzynarodowe spowodowały z kolei dalsze ograniczenie handlu międzynarodowego. Można też powiedzieć, że przeciwnie - unormowanie tych obrotów towarowych dopomogłoby konkretnie do odprężenia w stosunkach międzynarodowych. Jest to właśnie jeden z wniosków, do których doszliśmy.

Sekcja nasza złożyła wnioski na piśmie. Odzwierciedlają one w znacznej mierze obecne główne problemy, o których niejednokrotnie mówili delegaci. Formułując je, kierowaliśmy się pragnieniem uzyskania szerszego porozumienia nie tylko w ramach naszej sekcji, nie tylko na Międzynarodowej Konferencji Gospodarczej wogóle, lecz również z kołami gospodarczymi i społecznymi całego świata.

Skrót referatu Gian-Czanda, przewodniczącego sekcji dla zagadnień krajów gospodarczo zacofanych

Mamy zamiar dać ogólny przegląd najpoważniejszych momentów, które wyłoniły się w toku dyskusji nad problemem krajów gospodarczo zacofanych, w związku z handlem międzynarodowym.

Masy ludowe, w szczególności w krajach gospodarczo zacofanych, cierpią z powodu nędzy i chorób. Sytuacja, w której one się znajdują, jest źródłem nie tylko niepewności politycznej i gospodarczej oraz braku stabilizacji, lecz wyzwaniem rzuconym sumieniu całego świata - i wymaga uzgodnionego działania tak mniej jak i bardziej postępowych krajów. Jednakże akcja ta może być wszechstronna i okazać się dobroczynną tylko w tym wypadku, jeśli wszystkie kraje - szczególnie kraje odgrywające ważną rolę w sprawach międzynarodowych - będą prowadziły pokojową politykę oraz zechcą wykorzystać wszystkie swoje zasoby, swoją wyższą technikę i doświadczenia dla dobra świata, a nie na przygotowywanie wojny oraz jeżeli będą one istotnie współdziałały w rozwoju krajów gospodarczo zacofanych. Jest to niezbędne w interesie świata oraz rozkwitu i dobrobytu całej ludzkości.

Biorąc ogólnie, warunki oraz problemy, wobec których stają kraje gospodarczo zacofane, są z natury rzeczy jednokowe. Są to przeważnie kraje rolnicze, których rozwój ekonomiczny hamowany był przez zacofaną gospodarkę agrarną. Jedyne drogą ich zdrowego i szybkiego rozwoju gospodarczego jest modernizacja i przebudowa gospodarki agrarnej oraz racjonalizacja rolnictwa. Wykonanie tego warunku jest oczywiście w większym stopniu zagadnieniem polityki wewnętrznej aniżeli akcji międzynarodowej.

Jednakże, wobec tego, że jest to zagadnienie największej wagi, niezbędnym jest, aby nie czyniono na terenie międzynarodowym żadnych kroków, któreby mogły powstrzymać zasadniczą przebudowę gospodarczą tych krajów. W celu współdziałania w tym procesie i jego przyspieszenia, należy w jak najszybszym zakresie wykorzystać doświadczenia światowe.

Rozwój rolnictwa i przemysłu pociąga za sobą konieczność swobodnego handlu - bez jakichkolwiek dyskryminacji.

Handel krajów gospodarczo zacofanych, obecnie, zarówno pod względem struktury gospodarczej jak i towarowej, jest wynikiem składających się nań okoliczności historycznych, opanowania gospodarki światowej przez państwa silniejsze i ograniczeń handlowych, które to czynniki wskutek wzrostu międzynarodowego naprężenia gospodarczego, stosowane są coraz częściej i w coraz szerszym zakresie. W interesie krajów gospodarczo zacofanych leży odprężenie tej napiętej sytuacji.

Trzeba zaniechać systemu ograniczeń, zniekształcającego całe życie gospodarcze. Handel należy planować przede wszystkim w interesie narodów i powinien on być ściśle związany z ich głównymi potrzebami gospodarczymi oraz socjalnymi. Państwa o wyższym rozwoju gospodarczym świadomie sprzeciwiają się temu,

- 30 -

z powodu korzystnej dla nich różnicy cen i chęci panowania gospodarczego nad krajami słabymi pod względem ekonomicznym. Znają one społeczne znaczenie każdego handlu, handel bowiem powinien być korzystny i pożyteczny dla obu stron.

Handel winien też być traktowany jako wzajemna pomoc, a dla osiągnięcia tego celu niezbędnym jest, aby obroty towarowe krajów gospodarczo zacofanych były bardziej wielostronne i dokonywały się na szerszych podstawach.

Na krajach o wysoko rozwiniętej gospodarce spoczywa w tym względzie bezsprzeczny obowiązek i powinny go one wypełnić w imię światowej harmonii, a co za tym idzie, w imię przyszłego, własnego interesu. Wszelkie metody handlowe, ograniczające niezależność gospodarczą krajów gospodarczo zacofanych, są szkodliwe w samej swojej istocie. Ochrona samorządu gospodarczego i nietykalności tych krajów ma olbrzymie znaczenie.

W chwili obecnej kraje gospodarczo zacofane znajdują się w bardzo niekorzystnej sytuacji, gdyż najważniejsze gałęzie ich życia gospodarczego są kontrolowane przez cudzoziemców. Kontrola ta jest wynikiem następujących czynników:

- a/ główne podstawowe bogactwa naturalne i najważniejsze gałęzie przemysłu tych krajów należą do cudzoziemców i są przez nich kontrolowane;
- b/ handel zagraniczny tych krajów i związane z nim instytucje bankowe znajdują się niemal całkowicie w rękach cudzoziemców;
- c/ żegluga kontrolowana jest przez niewielką ilość państw i karteli międzynarodowych.

Kontrola ta hamuje istotny postęp gospodarczy tych krajów. Oznacza to bezsprzecznie lekceważenie ich problemów życiowych i stwarza stan zależności, nie dający się pogodzić z trwałą wolnością gospodarczą. Taka sytuacja musi ulegać zmianie i każdy kraj powinien uzyskać możliwość samodzielnego stanowienia o swej przyszłości gospodarczej.

Kraje zacofane odczuwają dotkliwy brak urządzeń przemysłowych. Obecnie zapotrzebowanie to albo nie jest w ogóle zaspakajane, lub też pokrywa się je częściowo, ze szkodą dla ich niezależności gospodarczej. Chociaż prywatne inwestycje zagraniczne, - o ile uda się poddać je surowej kontroli w interesie krajów słabo rozwiniętych, - mogą nawet współdziałać z ich rozwojem w określonych zakresach, to jednak, biorąc pod uwagę obecną sytuację międzynarodową, kraje te mogą liczyć zasadniczo - jedynie na mobilizację własnych kapitałów, na rozwój nowych metod inwestycji społecznych, na wykorzystanie swej beczynnej obecnie siły roboczej, oraz na uzyskanie krótkoterminowych i długoterminowych kredytów, z którymi nie wiązałyby się uciążliwe zobowiązania. Prócz tego, kraje gospodarczo zacofane mogą liczyć na pomoc gospodarczą w zakresie zasobów posiadanych przez kraje przodujące.

Dla zrealizowania tego potrzebne jest utworzenie i rozwinięcie nowych organów, a jeśli to będzie możliwe, to wykorzystanie w tym celu już istniejących organizacji międzynarodowych. Chociaż brak kapitałów jest sprawą niecierpiącą

zwłoki, - co pragnę z naciskiem podkreślić, - to nie należy faktu tego uważać za najważniejszy czynnik hamujący rozwój krajów zacofanych. Jeśli uda się im wykorzystać nowe bodźce społeczne, rozwinąć siły twórcze dotychczas utajone, potrzeba kapitałów nie będzie już tak groźnym problemem, jak się to często wydaje. Najnowsze doświadczenia szeregu krajów potwierdzają wnioski, że wobec społecznej woli działania, brak kapitału może być zastąpiony własną inicjatywą. Życie gospodarcze tych krajów jest szczególnie płynne wskutek specjalnej wrażliwości na wahania cen i popytu, zbyt często biorących początek ze spekulacji międzynarodowych. Jest to wynikiem zależności od ograniczonej ilości rynków dla eksportu i importu krajów zacofanych, konsekwencją ich nieznacznej pozycji w handlu, ogólnej słabości oraz ograniczonych środków finansowych.

Handel bez dyskryminacji wpłynąłby bardzo korzystnie na ich pozycję i skoordynowanie działalności w tym sensie byłoby pożyteczne w skali regionalnej zapewniając tym krajom równość w stosunkach ze swymi silniejszymi kontrahentami.

Warunki handlowe bywają częstokroć bardzo niekorzystne dla tych krajów i bez wzajemnego uzgodnienia nie mogą ulec poprawie. Niezbędnym jest stworzenie warunków trwałości dla handlu tych krajów. Należałoby również zapewnić im taką sytuację, ażeby były one w stanie zastosować środki obrony nieprzychylnym siłom i okolicznościom. Obecnie nie są one zupełnie zabezpieczone od takiej ewentualności i nie mogą przedsięwziąć tych środków. Powinny one działać z jasnym zrozumieniem charakteru ryzyka, na które się wazą i opracować sposoby wzajemnych zabezpieczeń i gwarancji.

Oczywistym jest, że akcja międzynarodowa jest w tej dziedzinie niezbędną i że powinna ona być podjęta.

Dostarczenie obsługi technicznej i przygotowanie techniczne kadr krajów gospodarczo zacofanych, - oto jeszcze jeden moment, który obecnie wykorzystany jest ze szkodą dla tych krajów. Niezbędnym jest stworzenie ogólnej puli doświadczeń technicznych, z której można byłoby czerpać w zależności od potrzeb państw słabo rozwiniętych pod względem gospodarczym i zgodnie z międzynarodową listą ustalającą kolejność w otrzymywaniu pomocy.

Liczne kraje posiadają szereg rozwiniętych gałęzi wiedzy i doświadczeń. Solidarność światowa wymaga pełnego wykorzystania tych źródeł i tego doświadczenia oraz podzielenia się nimi. Sam rozum to dyktuje.

Kształcąc młodzież krajów zacofanych należy bezwzględnie brać pod uwagę potrzeby tych państw. Młodzież powinna mieć dostęp do źródeł przodującej nauki i praktyki w krajach wysoko rozwiniętych. Atmosfera tajemnicy okalająca obecnie technikę, naukę i eksperymenty, jest wynikiem wąskiego horyzontu gospodarczego i nie godzi się z podstawowymi wymogami trwałej współpracy gospodarczej.

Rozwiązanie tej tajemniczości jest rzeczą niezbędną.

Kraje będące na wysokim poziomie rozwoju mają do spełniania ogromny obowiązek wobec krajów zacofanych. Jednakże na tych ostatnich leży jeszcze większy obowiązek w stosunku do siebie samych. Powinny one uświadomić sobie własną sytuację,

- 3 -

połączyć swoje zasoby, doświadczenia i siły twórcze w imię wspólnych potrzeb i wspólnych celów. Winny one działać na zasadach wzajemnego uzupełniania się a nie konkurencji i muszą zrozumieć, że ostatecznie ich niezależność gospodarcza zależy od nich samych. To, czego zdołają dokonać te kraje same, jest o wiele ważniejsze niż to, co mogą dla nich uczynić kraje zaangażowane w rozwoju gospodarczym.

Wszystko to, co tu zostało powiedziane, - jest apelem o jedność działania, w przeświadczeniu, że narody mogą być i będą twórcami własnej przyszłości.

Apel Międzynarodowej Konferencji Gospodarczej
do Zgromadzenia Ogólnego
Organizacji Narodów Zjednoczonych

Międzynarodowa Konferencja Gospodarcza postanawia zwrócić się do Zgromadzenia Ogólnego Organizacji Narodów Zjednoczonych z następującą deklaracją:

W dniach od 3 do 12 kwietnia 1952 roku odbyła się w Moskwie Międzynarodowa Konferencja Gospodarcza, zwołana z inicjatywy przemysłowców, kupców, ekonomistów, działaczy związkowych i spółdzielczych dla wyjaśnienia "możliwości polepszenia warunków życia ludzi poprzez pokojową współpracę różnych krajów i różnych systemów, poprzez rozwijanie łączności gospodarczej między wszystkimi krajami".

W Konferencji wzięło udział 471 osób z 49 krajów, a mianowicie: Australii, Austrii, Albanii, Argentyny, Belgii, Burmy, Bułgarii, Brazylii, Cypru, Cejlonu, Chińskiej Republiki Ludowej, Czechosłowacji, Chile, Danii, Egiptu, Finlandii, Francji, Grecji, Holandii, Izraela, Indii, Indonezji, Iranu, Islandii, Japonii, Kanady, Koreańskiej Republiki Ludowo-Demokratycznej, Kuby, Luksemburga, Libanu, Meksyku, Mongoskiej Republiki Ludowej, Niemieckiej Republiki Demokratycznej, Niemiec Zachodnich, Norwegii, Pakistanu, Paragwaju, Polski, Rumunii, Stanów Zjednoczonych, Szwajcarii, Szwecji, Urugwaju, Wielkiej Brytanii, Węgier, Wenezueli, Włoch, Wietnamu, Związku Radzieckiego.

Międzynarodowa Konferencja Gospodarcza uważa za konieczne zwrócić uwagę Zgromadzenia Ogólnego ONZ na rozprzężenie, panujące w światowej wymianie handlowej i na kurczenie się stosunków handlowych między państwami, wywołane różnego rodzaju sztucznymi ograniczeniami i przeszkodami, które wzmożyły się szczególnie w ostatnich latach. W wyniku tego gospodarka narodowa wielu krajów przeżywa poważne trudności, zakłócenie równowagi bilansów płatniczych, ograniczenie importu żywotnie niezbędnych towarów, wzrost cen, zahamowanie rozwoju przemysłowego, zwiększenie bezrobocia, zaostrzenie braku żywności, pogorszenie warunków życia ludności.

Jednocześnie, jak stwierdzono na Konferencji, istnieją wielkie możliwości zwiększenia obrotów handlu międzynarodowego i rozszerzenia jego granic geograficznych. Na Konferencji okazało się, że koła gospodarcze przejawiają wielkie zainteresowanie dla wykorzystania tych możliwości w celu dalszego rozszerzenia handlu między krajami.

Konferencja uważa, że ONZ, zgodnie z art. 55 Karty Narodów Zjednoczonych, powołana jest do współdziałania przy "podnoszeniu stopy życiowej, pełnego zatrudnienia oraz warunków postępu i rozwoju gospodarczego i społecznego".

W obecnych warunkach szczególnie wielkie znaczenie posiada rozwój handlu między krajami. W związku z tym Międzynarodowa Konferencja Gospodarcza zwraca się do Zgromadzenia Ogólnego ONZ z propozycją zwołania w najbliższym czasie konferencji przedstawicieli rządów z udziałem kół gospodarczych, handlowych, związków zawodowych i innych organizacji społecz-

nych wszystkich krajów w celu współdziałania w rozszerzeniu handlu międzynarodowego na zasadach równości z należyтым uwzględnieniem potrzeb uprzemysłowienia słabo rozwiniętych krajów.

K o m u n i k a t
o Międzynarodowej Konferencji Gospodarczej
w Moskwie

W dniach od 3 do 12 kwietnia br. obradowała w Moskwie Międzynarodowa Konferencja Gospodarcza przemysłowców, kupców, ekonomistów, działaczy związkowych i spółdzielczych, która rozpatrzyła "możliwości polepszenia warunków życia ludzi poprzez pokojową współpracę różnych krajów i różnych systemów, poprzez rozwijanie łączności gospodarczej między wszystkimi krajami".

W Konferencji wzięło udział 471 osób z 49 krajów, a mianowicie: Australii, Austrii, Albanii, Argentyny, Belgii, Burmy, Bułgarii, Brazylii, Cypru, Ceylonu, Chińskiej Republiki Ludowej, Czechosłowacji, Chile, Danii, Egiptu, Finlandii, Francji, Grecji, Holandii, Izraela, Indii, Indonezji, Iranu, Islandii, Japonii, Kanady, Koreańskiej Republiki Ludowo-Demokratycznej, Kuby, Luksemburga, Libanu, Meksyku, Mongolskiej Republiki Ludowej, Niemieckiej Republiki Demokratycznej, Niemiec Zachodnich, Norwegii, Pakistanu, Paragwaju, Polski, Rumunii, Stanów Zjednoczonych, Szwajcarii, Szwecji, Urugwaju, Wielkiej Brytanii, Węgier, Wenezueli, Włoch, Wietnamu, Związku Radzieckiego.

Konferencja rozpatrzyła wszechstronnie obecną sytuację w handlu międzynarodowym i stwierdziła, że pogorszenie stosunków międzynarodowych, które pogłębiło się szczególnie w ostatnich latach, zwiększyło sztuczne przeszkody, utrudniające wymianę handlową między krajami. Naruszone zostały tradycyjne stosunki handlowe między krajami, uległy ograniczeniu strefy geograficzne handlu i ostro zakłócona została wymiana między Zachodem a Wschodem.

Rozprzężenie w handlu światowym przynosi poważne szkody rozwojowi ekonomiki szeregu krajów, narusza równowagę bilansów handlowych i płatniczych oraz ujemnie wpływa na poziom życia ludzi, wywołując pogorszenie sytuacji żywnościowej, wzrost cen, wzrost bezrobocia oraz utrudnia przeprowadzenie akcji socjalnych, zwłaszcza zaś budownictwa mieszkaniowego.

W wyniku szerokiej i swobodnej wymiany poglądów Konferencja jednomyślnie stwierdziła, że obroty handlu międzynarodowego mogą być znacznie zwiększone i że rozszerzenie stosunków handlowych między krajami przyniosłoby korzyść przemysłowcom, kupcom, rolnikom. Doprowadziłoby to do lepszego wykorzystania zasobów gospodarczych wszystkich krajów i przyczyniłoby się do zwiększenia stanu zatrudnienia i podniesienia stopy życiowej szerokich mas ludności.

Na podstawie oświadczeń uczestników Konferencji, przybyłych z różnych krajów, można było stwierdzić, że różnice systemów gospodarczych i społecznych nie stanowią przeszkody dla rozszerzenia międzynarodowych stosunków gospodarczych, opartych na równości i wzajemnych korzyściach.

Na Konferencji ujawniły się wielkie konkretne możliwości rozszerzenia handlu między krajami Europy Zachodniej, Stanami Zjednoczonymi, Kanadą, krajami Ameryki Łacińskiej, Azji,

Afryki a Związkiem Radzieckim, Chińską Republiką Ludową i krajami Europy Wschodniej i Środkowej.

Prace Konferencji wykazały, że postęp gospodarczy słabo rozwiniętych krajów i zaopatrzenie ich w maszyny oraz urządzenia przemysłowe, jak również ustalenie korzystnego wzajemnie stosunku między cenami surowców, jakie kraje te eksportują a cenami towarów, które importują - posiada niezwykle ważne znaczenie dla rozwoju handlu międzynarodowego i dla pokojowej współpracy gospodarczej.

Konferencja uważa, że szybka industrializacja ekonomicznie zacofanych krajów i współpraca międzynarodowa w tym kierunku jest rzeczą niezbędną i że należy udzielić im jak najdalej idącej pomocy.

Uczestnicy Konferencji wnieśli propozycje w sprawie zwiększenia obrotów handlu zagranicznego i wskazali towary, które mogliby sprzedawać i kupować na wzajemnie korzystnych warunkach. Wysznięto szereg konkretnych propozycji, mających na celu ułatwienie warunków handlu międzynarodowego; wystąpiono w szczególności z propozycjami w sprawie zawierania transakcji handlowych w walucie narodowej.

W czasie Konferencji przedstawiciele kół przemysłowych i handlowych różnych krajów mieli możność nawiązania osobistego kontaktu, rozpatrzenia interesujących ich spraw na szerokiej podstawie i prowadzenia pertraktacji handlowych. W rezultacie tych rozmów zawarto znaczną ilość transakcji między reprezentowanymi na Konferencji firmami różnych krajów. Pertraktacje handlowe, rozpoczęte na Konferencji, są kontynuowane; świadczą one o tym, że wśród działaczy gospodarczych istnieją silne tendencje do wykorzystania wszelkich możliwości dla rozszerzenia handlu międzynarodowego.

W tych warunkach rządy, jak również Organizacja Narodów Zjednoczonych, winny przedsięwziąć odpowiednie kroki. W związku z tym uczestnicy Konferencji postanowili zwrócić się do Zgromadzenia Ogólnego ONZ z propozycją zwołania w najbliższym czasie konferencji przedstawicieli rządów dla omówienia problemów handlu międzynarodowego z udziałem przedstawicieli kół przemysłowych i handlowych, związków zawodowych i innych organizacji społecznych.

Wszyscy uczestnicy Konferencji dali jednogłośnie wyraz dążeniu do kontynuowania i rozwijania rozpoczętej przez nich pracy w dziedzinie rozszerzenia handlu międzynarodowego. W szczególności uznano za pożądane zwołanie jeszcze jednej międzynarodowej konferencji gospodarczej, opartej na tych samych zasadach, jakimi kierowała się Międzynarodowa Konferencja Gospodarcza w Moskwie - na zasadach współpracy gospodarczej wszystkich krajów bez względu na ich system gospodarczy i społeczny. Postanowiono również kontynuować wymianę informacji o możliwościach eksportowych i importowych różnych krajów.

Dla wcielenia tych propozycji w życie Konferencja wybrała Komitet Współdziałania w Rozwoju Handlu Międzynarodowego. W skład Komitetu wchodzi następujące osoby: Antoine Allard /Belgia/, Paul Bastid /Francja/, I. Chochłow /ZSRR/, Robert Chambeiron /Francja/, Josef Dobretsberger /Austria/,

Imre Degen /Węgry/, Hossein Dariusz /Iran/, Felipe Florencio Freyre /Argentyna/, Victor Emanuel Gutierrez /Guatemala/, Edmund von Henke /Stany Zjednoczone/, Mian M. Ifthar-ud-Din /Pakistan/, Henri Jourdain /SFZZ/, Greta Kuckhoff /Niemiecka Republika Demokratyczna/, Oskar Lange /Polska/, Pierre Lebrun /Francja/, Hiraczand Lalczand /Indie/, Liu Nin-i /SFZZ/, D. P. Mukerjee /Indie/, M. Niestierow /ZSRR/, Nan Hań-czeń /Chiny/, Antonio Pesenti /Włochy/, Jack Perry /Anglia/, Otokar Pohl /Czechosłowacja/, Joan Robinson /Anglia/, Otto da Rocha e Silva /Brazylia/, Sergio Steve /Włochy/, Suchjar Tedżasukmana /Indonezja/, Tsi Czao-din /Chiny/, Oliver Vickery /Stany Zjednoczone/, Karl Wilhelm de Vries /Holandia/.

Uczestnicy Konferencji zwracają się do kół przemysłowych i handlowych wszystkich krajów, do działaczynauki i techniki, do związków zawodowych i do towarzystw spółdzielczych bez względu na ich poglądy, z apelem o udzielenie poparcia działalności, mającej na celu rozwój wymiany towarowej między krajami i usunięcie przeszkód, utrudniających tę wymianę.

Konferencja wyraża przekonanie, że rozwój handlu światowego na warunkach wzajemnych korzyści, na zasadzie równości i należytego uwzględnienia potrzeb uprzemysłowienia krajów ekonomicznie zacofanych służyć będzie sprawie umocnienia współpracy gospodarczej między narodami i poprawie warunków życia ludzi.

W y k a z

delegacji na Międzynarodową Konferencję Gospodarczą

ALBANIA

Muhamer Spahiu	ekonomista
Qiriako Harito	członek Prezydium Zgromadzenia Narodowego
Gorgji Shuli	Przewodniczący Komitetu Centralnego Związków Zawodowych Pracowników Przemysłowych i Górniczych

ARGENTYNA

Ricardo Emilio Olivari	przedstawiciel kół handlowych
Jose Maria Rivera	dyrektor Urzędu Statystycznego
Felipe Florencio Freyre	inżynier i rzeczoznawca przemysłowy
Arnoldo Whilmar Cuneo	inżynier i przedstawiciel Związków Zawodowych Robotników Rolnych
Jose Esteban Pinnel	przedstawiciel Stowarzyszenia Producentów Rolnych
Oscar J. Bardeci	doktor nauk ekonomicznych
Enrique Minyersky	dyrektor Banku Argentyńsko-Izraelskiego
G. Normando Iscaro	związkowiec
Jaime Fuchs	ekonomista

AUSTRALIA

Norman Edward Hoffman	właściciel firmy "Hoffman & Co"
-----------------------	---------------------------------

AUSTRIA

Josef Dobretsberger	profesor ekonomii na wydziale prawa uniwersytetu w Graz
Friedrich Machalitzky	przedstawiciel kół handlowych
Juliusz Schachner	właściciel fabryki i przedstawiciel kół rolniczych
Egon Strager	inżynier i właściciel fabryki
Johann Karl Jurak	przemysławiec, generalny dyrektor firmy Stadtbauer & Sohn

- 40 -

BELGIA

Emile Francois Cavenaile	przemysłowiec
Borys Saltzer	dyrektor firmy Elan & Co
Ulyse Laurent	właściciel fabryki dziewiarskiej
Antoine Allard	dyrektor towarzystw przemysłowych w Afryce
Elisabeth Luise Grisar	przewodnicząca Rady firmy Societe Sogemar
Robert C.C.Beerblock	dyrektor spółek akcyjnych
Isabelle Blume	członek parlamentu

BRAZYLIA

Otto de Rocha e Silva	przemysłowiec
Americo L.Barbosa de Oliveira	inżynier, ekonomista
Max Rechulski	przemysłowiec
Cacildo Krebs	właściciel plantacji
Josue Marques Guimaraes	dziennikarz
Alberto Souza Queiroz do Amaral	właściciel plantacji
Estanislau Rubens do Amaral	dziennikarz
Edgar da Silveira Carvalho do Toledo	członek Federalnego Instytutu Prawników w Rio de Janeiro
Francisco Lopes Martins Filho	dziennikarz
Jose Alvaro Cecchino	przemysłowiec
Jose Campos	profesor ekonomii politycznej i przedstawiciel stowarzyszenia rolników w Goyanna
Ruy Barçoso Cardozo	przemysłowiec
Santiago Fernandes	ekonomista

BUŁGARIA

Todor Andrejew Władigierow	profesor i ekonomista
Todor Ganczew Zeliazow	naczelný dyrektor przedsiębiorstwa państwowego spółki "Rudmetal"

Ivan Petrow Daskałow	dyrektor departamentu w Ministerstwie Handlu Zagranicznego
Kamen Michajłow Kamenew	zastępca przewodniczącego Centralnego Związku Spółdzielni
Dymitrow Angełow Dymitrow	sekretarz Centralnej Rady Związków Zawodowych
Dymitr Wasilew Dymitrow	Generalny dyrektor państwowego przedsiębiorstwa importu artykułów chemicznych "Chiminport"
Aleksandr Pawłow Dymitrow	dyrektor przedsiębiorstwa "Chranexport"
Georgij Jordanow Todorow	dyrektor przedsiębiorstwa "Bołgarplodexport"
U Mya BURMA	Dyrektor Banku Narodowego, członek parlamentu, wiceprezes Państwowej Rady Planowania
Thakin Lu Aye	Wiceprzewodniczący burmańskiego Kongresu Związków Zawodowych
Ba Czon	przedstawiciel kół handlowych
Aj Sein Hen	Dyrektor towarzystwa "M.S.Han Co"
U Hla	wydawca czasopisma "Ludu"
U Aye Hlaing	wykładowca na wydziale ekonomii uniwersytetu w Rangunie
U Ko Min	Dyrektor Centralnego Banku Handlowego

CEJLON

Maurice Roland	
Lindsay Wanigatunga	Dyrektor towarzystwa eksportowo-importowego
Vimaladharma	
Vincent Subasinghe	Właściciel nieruchomości i dyrektor Spółdzielczego Przedsiębiorstwa Producentów Ziaren Kakaowych "Sandalanki"
Karl Kasmann	Dyrektor przedsiębiorstwa filmowego "Continental Film Distributors Co"

CHILE

Don Orlando
Millas Gorreo

Clotario Blest Riffo

Don Carlos
Lorenzo Haseimento

Doradca ekonomiczny Chilijskiej
Federacji Związków Zawodowych

Przedstawiciel Zjednoczonego
Komitetu Związków Zawodowych
Pracowników Przemysłowych i
Biurowych

Przewodniczący Stowarzyszenia
Robotników Poligraficznych

CHINSKA REPUBLIKA LUDOWA

Lej Jen-min

Czen Wei-czi

Meng Iung-czien

Liu Tse-cziu

Czang Nai-czi

Li Czu-czeng

Szeng Pi-hua

Czen Han-seng

Jun Czu P.N.Wu

Czang Czing-ling

Wang Hsiao-cu

Szao Czing-wa

Wiceminister Handlu

Wiceminister Przemysłu
Włókienniczego

Wicedyrektor Ogólno-chińskiej
federacji spółdzielni

Dyrektor Wydziału Kultury
i Oświaty Wszechchińskiej
Federacji Związków Zawodowych

członek komisji przygotowawczej
dla powołania Wszechchińskiej
Federacji Stowarzyszeń Prze-
mysłowców i Kupców

Przewodniczący Stowarzyszenia
Przemysłowców i Kupców w
Tientsin

Przewodniczący Stowarzyszenia
Przemysłowców i Kupców w
Szanghaju

ekonomista, wiceprzewodniczący
Wszechchińskiego Stowarzyszenia
Badań Ekonomicznych

Generalny Dyrektor Towarzystwa
"Tien Chzu Geurmet Powder
Manufacturing Company Ltd."

Przewodniczący Wszechchińskiego
Komitetu Związków Zawodowych
Pracowników Handlu

Wiceprzewodniczący Wszech-
chińskiego Komitetu Związków
Zawodowych Kolejarzy

Wiceprzewodniczący Wszechchiń-
skiego Komitetu Związków Zawodo-
wych Pracowników Przemysłu Włó-
kienniczego

Nan Han-czeng	Prezes Banku Ludowego Chin
Czi Czao-ting	Wicedyrektor Banku Chin, ekonomista, Członek chińskiej Akademii Nauk
Liu Lai-fu	Wiceprzewodniczący Pekinńskiej Federacji Związków Zawodowych
Tseng Ling	Dyrektor Departamentu Planowania Banku Ludowego Chin
Kang Li	Wicedyrektor Departamentu Planowania Ministerstwa Handlu
Lu Hsu-czang	Przewodniczący Towarzystwa Importowo-Eksportowego
Szi Czi -ang	Przewodniczący oddziału szang- hajskiego Towarzystwa Importowo-Eksportowego
Czang Li-sen	członek Rady Konsultatywnej Wszechchińskiej Federacji Spółdzielni
Wang Yu-ji	Wicedyrektor Biura Sprzedaży Wszechchińskiej Federacji Spółdzielni
Wang Jin-szeng	ekonomista, członek Stałego Komitetu Wszechchińskiego Stowarzyszenia Towarzystwa Badań Ekonomicznych
Fan Hung	ekonomista, dziekan wydziału ekonomii uniwersytetu pekińskiego
Ti Czao-pai	ekonomista, profesor ekonomii uniwersytetu pekińskiego
Czang Jen-czing	Wicedyrektor Departamentu Handlu Zagranicznego Chin Północno-Zachodnich
Czao Czung-te	Dyrektor przedsiębiorstwa farm hodowlanych

CZECHOSŁOWACJA

Ottakar Pohl	Prezes Czechosłowackiego Banku Narodowego
Frantisen Adamek	Generalny dyrektor przedsiębiorstwa "Centrotex"
Zdenek Valouch	Sekretarz czzechosłowackiej Rady Związków Zawodowych
Jozef Stepan	Dyrektor zakładów przemysłu maszynowego w Brnie
Michal Kimlik	Sekretarz Słowackiej Rady Związków Zawodowych
Antonin Hodek	Profesor ekonomiki
Božena Macháčová	członek parlamentu

Stanisław Olsar	dyrektor fabryki samochodów
Mirosław Kadlec	profesor ekonomii
Jan Vagner	dyrektor przedsiębiorstwa Kovo
Josef Bina	Przewodniczący Rady Związków Zawodowych okręgu praskiego
Alois Hloch	Dyrektor przedsiębiorstwa eksportu i importu surowców i wyrobów chemicznych "Chemapol"

DANIA

Søren Madsen	właściciel fabryki
Finn Venzel Petersen	związkowiec

EGIPT

Hussein Ali Hassan Refai Dyrektor spółdzielni handlowej

FINLANDIA

Klaus Henrik Waris	Profesor, członek zarządu Banku Finlandii
Aarne Pelkonen	Dyrektor koncernu
France Jalmari Laakso	Naczelny dyrektor Centralnego Stowarzyszenia Konsumentów
Kalle Teodor Jutila	Profesor, członek zarządu Banku Finlandii
Olavi Lindblome	Sekretarz Generalny fińskiej Centralnej Federacji Związków Zawodowych
Ilmari Hartvig Harki	Dyrektor towarzystwa górniczego
Aimo Armas Rikka	Sekretarz Generalny Fińsko-Radzieckiej Izby Handlowej
Eero Johannes Korpela	Dyrektor Stowarzyszenia Producentów Rolnych
Toimi August Sumu	Przewodniczący Centralnej Federacji Związków Zawodowych
Lauri Kaarlo Tukiaisen	Naczelny dyrektor Centralnego Towarzystwa Hurtowni
Curt Bertel	
Ossimir Longhjelm	Wiceprezes koncernu
Veikko Ilmari Porkkala	Sekretarz Związków Zawodowych Pracowników Drzewnych

Viljo August Rautelin

Przewodniczący Związków Zawodowych
Pracowników Przemysłowych

FRANCJA

Robert Chambeiron

były deputowany do francuskiego
Zgromadzenia Narodowego

Pierre Gadras

producent wina i przewodniczący
Generalnej Konfederacji Rolni-
czej okręgu Charente

Lucien Morot

Sekretarz generalny Federacji
Eksporterów i Importerów Artykułów
Spożywczych

Pierre Lebrun

inżynier, sekretarz G.G.T., czło-
nek Rady Gospodarczej

Jean Doumeng

członek Rady Stowarzyszenia Rol-
niczego, przewodniczący Spółdziel-
ni Rolniczych

Jean Guigou

właściciel fabryki jedwabiu w
Lionie

Jean Jacques Gaburol

rzeczoznawca zagadnień handlu
zagranicznego, przewodniczący
Związku Producentów Instrumentów
Chirurgicznych

Jacques Fischbacher

Przewodniczący Francusko-Chiń-
skiego Komitetu Stosunków Gospo-
darczych

Andre Borrel

przemysłowiec i właściciel stoczni
właściciel fabryki

Georges Berthon

Jean Baptiste Chatain

Dyrektor towarzystw handlowych
były prezes Związku Francuskich
Izb Handlowych Zagranicą

Georges Morin

radny departamentu Sekwany, prze-
wodniczący Związku Kupców Branży
Drogerijnej

Jean Baby

ekonomista

Georges Broche

przedstawiciel Stowarzyszenia
Przemysłu Naftowego

Antonin Chauvin

przemysłowiec

Michel Goldschmidt

kupiec zbożowy

Jacques Bounin

inżynier

Andre Malcouronne

generalny Dyrektor Europejskiego
Towarzystwa Eksportowo-Importo-
wego

Jacques Charrière

dziennikarz, ekonomista

Charles Bettelheim	profesor ekonomii politycznej inżynieru paryskiego
Henri D'Hombres	generalny dyrektor Afrykańskiego Towarzystwa Rolniczo-Przemysłowo- wego
Ernest Armengaud	przemysłowiec branży skórzanej
Jean Duret	członek Rady Gospodarczej, dy- rektor Wydziału Studiów Gospo- darczych C.G.T.
Raymond Delprat	sekretarz generalny Stowarzy- szenia Badań nad Naukami Ekono- micznymi i Społecznymi
Charles Hilsum	prezes Banku Handlowego Europy Północnej
Paul Bastid	były minister handlu, członek Akademii Francuskiej
Jean Bouchaud	członek Rady Gospodarczej, sekretarz Związku Oficerów Mary- narki Handlowej
Maurice Albaric	producent konfekcji dziecięcej
Edmond Renaud	członek Narodowej Rady Transportu
René Picard	prezes Narodowego Stowarzyszenia Inżynierów i Techników
Roger Champeaux	sekretarz generalny Towarzystwa Badawczego Drobnych i Średnich Przedsiębiorstw Hutniczych
Louis Bergamaschi	członek marsylskiej Izby Handlo- wej
Bernard de Plas	prezes Stowarzyszenia Przedsię- biorców Reklamowych
Max Brochut	przemysłowiec
Jean Bernard	ekonomista
Michel Charles Bonneton	rzeczoznawca do spraw finansowych, kupiec drzewny
GRECJA	
Georges P. Terzakis	eksporter owoców
Teos Costas	związkowiec
HOLANDIA	
Jacques Henri Cohen Stuart	finansista

Heinz Keyser	dyrektor handlowy towarzystwa tekstylnego
Salomon Goosen Appeldoorn	ekonomista
Carl Wilhelm de Vries	profesor prawa na uniwersytecie rotterdamkim
Jan Huizinga	dyrektor fabryki chemicznej
Luis Ph.Polak	właściciel Towarzystwa Importu Włókienniczego w Amsterdamie
Jacobus Stahl	importer drzewa
Gerrit Husslage	dyrektor Towarzystwa Eksportowo-Importowego
Friedrich Vetter	wicedyrektor towarzystwa Van Perlstein & Roeper Bosch N.V. w Amsterdamie
Hendrik Van de Fliert	dyrektor agencji czarterowania statków
Cornelis Andries	dyrektor przedsiębiorstwa importu drzewa William Pont & Co w Zaandam
Willem Pauw	
Martien Stadermann	wicedyrektor firmy William Pont & Co w Zaandam
Johan Fredrick Albert Nielsen	właściciel przedsiębiorstwa Nielsen & Co
Cornelis Geugies	sekretarz Zjednoczonych Związków Zawodowych Holandii
Bertus Brandsen	sekretarz generalny Zjednoczonych Związków Zawodowych Holandii

INDIE

Lal Czand Hira Czand	dyrektor fabryki samochodów w Bombaju
Badri Narain	honorowy sekretarz Izby Handlowej w Bihar
Joseph Cornel Kumarappa	ekonomista, członek Państwowej Komisji Planowania
Szri Paul Wirmani	przewodniczący Federacji Przemysłowców w Pendżabie
Gian Czand	profesor ekonomii
Frasante Czandra Magalanobis	dyrektor Instytutu Statystycznego w Kalkucie
Furan Czand Sounej	przemysłowiec
Himatlae Mohanlal Szach	przedstawiciel kół handlowych, właściciel firmy Himatlal & Co.

Badanwal Wenkatasubbiach Krisznamuzi	wykładowca w szkole ekonomii i na Uniwersytecie w Bombaju
Pitamber Pant	sekretarz wydziału Państwowego Urzędu Statystycznego w Delhi
Narbe Ram Popat	bombajski importer i eksporter tkanin i nasion oleistych
Baidinath Banerdii	b.przewodniczący Indyjskiej Federacji Górniczej w Kalkucie
Papatlal Bhawanbhai Kotak	właściciel towarzystwa "Kotak" 'Export and Import Co'
Dhurdiati Prasad Mukeri	dziekan wydziału ekonomicznego na uniwersytecie w Lucknow
Natwarlal Wradilal Sanghwi	przedstawiciel kół handlowych, przedstawiciel firmy "Bombay Timber Market Ltd
Indulal Kanaijalal Jagnik	prezes towarzystwa "Gusarat Kishan Sabha"
Hiten Czaudhry	przedstawiciel grupy przemysłow- ców w Seksaria
Pitamber Czauchan	przemysłowiec z Bombaju
Puruszhottam Tongaonkar	dyrektor przedsiębiorstwa "Dewri Engineering Construction Co, Ltd.
Puruszottam Lal Kapur	kupiec włókienniczy z Cawnpore
Hassanand Ranej	przewodniczący Wszechindyjskiej Organizacji Drobnych Przemysłow- ców i Chałupników
Prem Sagar Gupta	ekonomista, sekretarz Wszechindyj- skiego Kongresu Związków Zawodo- wych
Czyman Lal Parik	wiceprzewodniczący Indyjskiego Towarzystwa Bawełnianego w Bom- baju
Dadi Rustum Wadia	przedstawiciel firmy D.R.D. Productions, Ltd
Wladimir Sajadziano	dyrektor przedsiębiorstwa wynaj- mu radzieckich filmów
Anantraj Diadaditsi Walia	przemysłowiec, przedstawiciel kół handlowych
Gancadżar Wisznu Puranik	przemysłowiec
Sorab Pirodazhe Godrej	przemysłowiec

INDONEZJA

Suchjar Tedzasukmana	przewodniczący indonezyjskiej Izby Handlowej
----------------------	---

Szamsudin Hamid

Sudjatmoko

Hartoje

Ferdynand Runturambi

Thaher Thateb

Saluku Purbodiningrat

Thung Sin Nio

Puruanegara Radem Mohamad
Kosasih

Sukardi

Adam Malik

Sudicha Dżojoprejtno

Ibrahim

sekretarz Izby Handlowej

dyrektor wydziału informacyjnego
Izby Handlowej

przedstawiciel Związku Indone-
zyjskich Robotników Rolnych

związkowiec

przewodniczący Rady Transporto-
wej Ministerstwa Transportu i
Komunikacji

prof. uniwersytetu państwowego
"Gadża Mada" i dyrektor Urzędu
Planowania Ministerstwa Robót
Publicznych i Energetyki

dziennikarz agencji "Sin Po Press"

przewodniczący Indonezyjskiego
Spółdzielczego Związku Importerów

kupiec

dyrektor Agencji "Antara"

członek parlamentu i związkowiec

ekonomista, dyrektor towarzystwa
"Mustika"

IRAN

Ahmad Matin Daftari

Taghi Razavi

Raman Issajan

Abol Hassan Amidi

Gholam Ali Czysaz

Ali Wekili

Abbas Massudi

Rezakuli Amir Hosrowi

Mahmud Tafazzoli

Mohammad Dżewad Nasser Ghandi

Ismail Szafai

Mahammad Ismail Pakzad

Gholam Resa Mohadżer Oskowi

senator, prof. uniwersytetu tehe-
rańskiego, członek Akademii Nauk
doktor medycyny

przemysłowiec i finansista

adwokat, redaktor dziennika "Dad"

fabrykant i kupiec

przewodniczący Teherańskiego
Związku Kupców

senator i dziennikarz

b. minister finansów

b. minister przemysłu i handlu

kupiec i przemysłowiec

specjalista techniczny

kupiec i właściciel plantacji

kupiec, generalny dyrektor To-
warzystwa Clearingowego

Dżamal Szirinlou Motlagh

kupiec, dyrektor towarzystwa eksportowo-importowego "T.S.A."

Hossein Dariusz

ekonomista, ekspert od zagadnień finansowych

Mahmud Zenuzi

mechanik

ISLANDIA

Arsell Sigurdsson

dyrektor firmy "Borgarfell"

Magnus Torjeirsson

kupiec

Ludwig Josepsson

członek parlamentu

IZRAEL

Szlomo Rozen

członek zarządu Banku Rolnego

Samuel Hasid

importer drzewa

Fajłyss Ben-Dori

członek komitetu wykonawczego Generalnej Federacji Pracy

Szymon Cohen

przewodniczący towarzystwa budowlanego

Gamal Musa

sekretarz Arabskiego Kongresu Związków Zawodowców

JAPONIA

Tomikora

członek parlamentu

KANADA

Pierre Elliott Trudeau

ekonomista, korespondent pisma "Le Devoir"

William Garth Teeple

generalny dyrektor spółdzielni robotniczych

Marcus Leslie Hancock

pomolog

Morris Miller

ekonomista, przewodniczący towarzystwa "M. & M." Trading Co

Michael Myer Freeman

prezes firmy "Health Bread Bakery"

Jack Cowan

prezes firmy "Overseas Travel Ltd" "Overseas Trading Corporation"

KOREANSKA REPUBLIKA LUDOWA

Ju-Dun Sin	wiceminister handlu
Jun Hen Czjun	prof ekonomii, wiceprzewodniczący Państwowego Komitetu Planowania
Kim Czan	przewodniczący zarządu Banku Centralnego
Kim Cziun Te	wiceprzewodniczący zarządu Związku Spółdzielni Wytwórców
Czo Hon hi	przewodniczący zarządu Związku Spółdzielni Spożyców
Kim Czun Su	przedstawiciel towarzystwa handlowego "Czoson Sansa"

KUBA

Jasinto Torras	ekonomista
----------------	------------

LIBAN

Hussein Adel Sedzan	kupiec
---------------------	--------

LUXEMBURG

Jean Steichen	dziennikarz, związkowiec
---------------	--------------------------

MEKSYK

Carlos Rojas Juanco	dziennikarz
Alejandro Garcia Val	przedstawiciel towarzystwa importowo-eksportowego "Meximex"
Miguel Mejia Fernandez	prawnik, przedstawiciel Konfederacji Robotników Ameryki Łacińskiej
Sotero Valdes Acevedo	przedstawiciel Konfederacji Robotników Ameryki Łacińskiej
^{Otero} Juan Manuel Gellar	przedstawiciel firmy "Compana Mexicana de Comercio Internacional"
Tomas Cueva Dominguez	przedstawiciel Konfederacji Robotników Ameryki Łacińskiej

MONGOLSKA REPUBLIKA LUDOWA

Czimidin Awirmid	przedstawiciel Związku Spółdzielni Spożyców
Niamin Zhagwaral	ekonomista

NIEMIECKA REPUBLIKA DEMOKRATYCZNA

Greta Kuckhoff	prezes Deutsche Notenbank w Berlinie
Jürgen Kuczynski	prof. uniwersytetu Humboldta w Berlinie

Walter Döring	przedstawiciel Izby Przemysłowo-Handlowej w Dreźnie
Frank Stefanowitsch	dyrektor Przedsiębiorstwa Eksportowo-Importowego Przyrządów Precyzyjnych i Optycznych
Wiktor Sandmann	dyrektor firmy "Zeiss" w Jenie
Rudolf Schneider	dyrektor fabryki maszyn poligraficznych
Werner Winkler	dyrektor fabryki sztucznego jedwabiu
Willibald Schramm	naczelný inżynier Ministerstwa Handlu Wewnątrz-niemieckiego i Zagranicznego
Hermann Schlimme	delegat Centralnej Rady Związków Zawodowych
Margarete Wittkowski	przewodnicząca Związku Spółdzielców

NIEMCY ZACHODNIE

Ervin van Hazebrouck	dyrektor Towarzystwa Eksportowo-Importowego Przemysłu Spożywczego we Frankfurcie n/Menem
Paul Untersteller	producent odzieży z Fullheim k/Frankfurtu
Georg Hovermann	producent olejów mineralnych i technicznych z Hamburga
Fritz Falkenroth	współwłaściciel i dyrektor zakładów przemysłu metalowego w Zagłębiu Ruhr
Otto Schulte Frolinde	producent olejów mineralnych z Gelsenkirchen
Friedrich Brannekamper	dyrektor fabryki chemicznej
Paul Otto Juntgen	producent skór
Heinrich Krumme	producent skór
Willi Rehm	ekspert od spraw importu bawełny oraz wydawca i redaktor pisma "Wirtschaftsdienst"
Otto Proksch	dyrektor fabryki szkła okiennego
Ferdinand Westerbarkey	dyrektor towarzystwa "Atlas" w Monachium i przedsiębiorstwa "Donauhandel"
Rudolf Brecht	ekonomista, przedstawiciel Urzędu Handlu Chemikaliami
Alfons Metzner	inżynier chemik
Robert Servatius	prawnik i ekonomista

Arno Bergfelder	dyrektor handlowy towarzystwa "Schirogeninstrument"
Emil Viennemann	właściciel eksportowo-importowego towarzystwa włókienniczego
Otto Schaefer	przedstawiciel Zarządu Związku Zawodowego Pracowników Rolnych i Drzewnych w Hesji
Josef Junges	przedstawiciel Instytutu Badań Gospodarczych
Carl Erlacher	ekonomista

NORWEGIA

Torolv Solheim	dyrektor stoczni "Stongoferda"
Olaf Bjorke	wiceprzewodniczący Związku Zawo- dowego Kolarzy
Bjarne Rolstad	przedstawiciel Związku Zawodowego Robotników Drzewnych

PAKISTAN

Mahmud Harbun	prezes firmy "Haroon Sons, Ltd" w Karachi
Altaf Husain	wydawca, redaktor pisma "Dawn"
Hatim Alibhai Alawi	dyrektor Banku Państwowego
Ibrahim Ahmed Bawani	producent towarów włókienniczych w Karachi
S.M. Kaswar Gardezi	kupiec, prezes Izby Handlowej w Multan
Ghulam Murtaza Szah	kupiec
Mobarak Sagher	przewodniczący Pakistańskiej Fe- deracji Związków Zawodowych
Zakir Maszadi	kupiec, eksporter i importer
Mohammad Hassan	prof uniwersytetu w Pendżabie ekonomista
Murtaza Raza Czaudchury	członek parlamentu, właściciel majątku ziemskiego
Murza Mehdy Ispahani	kupiec
Qazi Mohammad Fareid	prof sekretarz pakistańskiego Towarzystwa Ekonomicznego
Babar Ali Saied	przedstawiciel kół handlowych
Mohammad Hussain Dossa	właściciel firmy "Dossa i Synowie"
Naseir Ahmed Szeik	producent towarów włókienniczych, członek pakistańskiej Rady Prze- mysłowość
Mohammad Iftikar-ud-Din	członek parlamentu

Kumar Basu

dyrektor przedsiębiorni bawełny

PARAGWAJ

Juan Acosta

sekretarz generalny Konfederacji
Pracy Paragwaju

POLSKA

Oskar Lange

ekonomista, prof Szkoły Głównej
Planowania i Statystyki

Ignacy Apt

Naczelnny Dyrektor Centrali Zbytu
Węgla

Jan Drobot

dyrektor Centrali "Elektrim" Pol-
skie Towarzystwo Handlu Zagranicz-
nego dla Elektrotechniki Sp.z o.o.

Józef Chałasiński

rektor uniwersytetu łódzkiego

Ignacy Faberka

wicedyrektor "Paged" Centrali
Handlu Zagranicznego Przedsiębior-
stwo Państwowe

Wiktor Górecki

dyrektor "Animex" Centrali Importo-
wo-Eksportowej Artykułów i Przetwo-
rów Pochodzenia Zwierzęcego. Przed-
siębiorstwo Państwowe

Bronisław Chmielewski

Prezes Izby Rzemieślniczej w
Warszawie

Tadeusz Janczyk

Przewodniczący Centrali Spółdzielni
Rolniczych "Samopomoc Chłopska"

Stanisław Gall

Wiceprezes Polskiej Izby Handlu
Zagranicznego

Stefan Ignar

prof Szkoły Głównej Gospodarstwa
Wiejskiego w Warszawie

Tadeusz Malewiak

dyrektor Centrali "Dalspa" Pań-
stwowe Przedsiębiorstwo Handlu
Zagranicznego

Wiktor Kłosiewicz

Przewodniczący Centralnej Rady
Związków Zawodowych

Aleksander Wołyński

Dyrektor Departamentu w Minister-
stwie Handlu Zagranicznego

Konstanty Łubieński

publicysta gospodarczy

Wiktor Drózd

sekretarz Centralnej Rady Związków
Zawodowych

RUMUNIA

Gheorghe Savin	Prezes Izby Handlu Zagranicznego
Petre Balaceanu	profesor, ekonomista
Constantin Agiu	przewodniczący Centrali Spółdzielni Spożywców
Nicolae Anghel	generalny dyrektor Urzędu Importu Przemysłowego
Barbu Zaharescu	profesor ekonomii politycznej
Stelian Moraru	członek Komitetu Wykonawczego Rumuńskiej Federacji Pracy
Constantin Filoreanu	członek Komitetu Wykonawczego Rumuńskiej Federacji Pracy
Vasile Vicol	generalny dyrektor przedsiębiorstwa "Agroexport"

STANY ZJEDNOCZONE AMERYKI POŁNOCNEJ

Oliver Vickery	przemysłowiec, prezes towarzystwa importowo-eksportowego artykułów chemicznych i elektrotechnicznych
Edmund von Henke	prezes towarzystwa elektrycznego spawania metali w Chicago
Carl Sullivan	właściciel firmy "Sullivan Building Company" w Kalifornii
Wilfred May	redaktor pisma "Commercial and Financial Chronicle"
Harold Ruben Stern	inspektor towarzystwa "Lush Cotton Product Co, Inc" w Filadelfii
Alise Rubenberg	współwłaściciel firmy "Rubenberg Silk Company"

SZWAJCARIA

Hans Karl Finger	przedstawiciel firmy chemicznej "Durofer" S.A.
Mark Giovanola	przedstawiciel firmy "Gebrüder Giovanola Co"
Paul Kramer	przemysłowiec
Hans Grob	inżynier i specjalista od zagadnień przemysłu drzewnego i papierniczego

SZWECJA

Herman O.A.Wold	profesor ekonomii uniwersytetu w Upsali
Erland Adolf Lechard von Hofsten	dyrektor biura Królewskiego Towarzystwa Dobroczyńności
Hilding Valdemar Tark	związkowiec
Nils Erikson	związkowiec

URUGWAJ

Ricardo Mario Acosta	Sekretarz Generalny Związku Zawodowego Pracowników Budowlanych
Juan Carlos Perez Ortega	przemysłowiec

VIETNAM

Trinh-Van-Binh	ekonomista, wiceminister finansów
Nguyen-Son-Ha	przemysłowiec i kupiec
Nguyen-Thanh-Ha	przedstawiciel Związku Chłopskiego
Dang-Van-Vinh	kierownik sekretariatu Komitetu Ekonomiczno-Finansowego

WENEZUELA

Jesus Filardo Rodriguez	agronom, przedstawiciel Związku Chłopskiego
-------------------------	---

WEGRY

Imre Degen	Sekretarz Generalny Ogólnowęgierskiego Związku Spółdzielczego
Bela Szilagyi	doradca handlowy
Gyorgy Osztrovski	wiceprezes Państwowego Urzędu Planowania członek korespondent Węgierskiej Akademii Nauk
Ferenc Bozsoki	Sekretarz Międzynarodowej Centrali Związków Zawodowych Pracowników Przemysłu Chemicznego
Laszlo Hay	pierwszy wiceminister handlu zagranicznego
Bela Blaha	sekretarz generalny Związku Zawodowego Górników
Jeno Bacsoni	dyrektor departamentu Ministerstwa Finansów
Kurt Sedlmayr	agrobiolog, członek-korespondent Węgierskiej Akademii Nauk

WIELKA Brytania

Lord John Boyd-Orr	rzeczoznawca od spraw wyżywienia
Charles Henry Madge	profesor nauk społecznych na uniwersytecie w Birmingham
Robert Shorthouse	związkowiec
Jack Perry	dyrektor przedsiębiorstwa włókienniczego i odzieżowego
Herbert William Wynn	sekretarz Generalny Związku Zawodowego Górników w okręgu Derbyshire
Samuel Sydney Silverman	członek parlamentu
Henry Charles Usborne	członek parlamentu
George Thomas Tate	przedstawiciel Rady Handlowej w Hull, członek Okręgowej Rady Związku Zawodowego Kolejarzy
John Curle Slater	producent odzieży w Yorkshire
Bernard Buckman	kupiec branży włókienniczej
William Lorimer	naczelný dyrektor przedsiębiorstwa "North British Locomotive Co, Ltd" w Glasgow
Jack Stanley	sekretarz generalny Związku Zawodowego Pracowników Budowlanych
Dan Dunglinson Stobart	dyrektor przedsiębiorstwa "Harrisons Ltd" /import i eksport węgla i ropy/
Joan Vidlet Robinson	lektor Wydziału Ekonomicznego na uniwersytecie w Cambridge
Maurice Herbert Dobb	wykładowca ekonomii na uniwersytecie w Cambridge
Alec Horsley	prezes firmy "Northern Dairy Group"
Emrys Hughes	członek parlamentu
Alexander Kirkland Cairncross	profesor ekonomii na uniwersytecie w Glasgow
William Gregor McClelland	naczelný dyrektor firmy "Laws Stores" w Gateshead-On-Tyne
Harold Davies	członek parlamentu
Philip Dent Priestman	naczelný dyrektor przedsiębiorstwa "Holderness Engineering Works" w Hull
Henry Folliott Scott Stokes	burmistrz w Glastonbury, dyrektor przedsiębiorstwa "Clark Son & Morland Ltd" /artykuły skórzane/

Peter John de la Fosse Wiles

Arnold Hagenbach

Albert Poulden

Arthur John Morris

Jack Silver

Wilfred King

George Drayson

wykładowca ekonomii na uniwersytecie w Oxford

prezes towarzystwa "Hagenbach Ltd" w Yorkshire i naczelny dyrektor firmy "Arndale Property Trust Ltd"

importer i eksporter surowców

członek Rady Wykonawczej stowarzyszenia Vehicle Builders Union

przedstawiciel "Waste Trade Federation" w Londynie

dyrektor firmy "United Sterling Corporation, "Dominion Export" itd.

członek parlamentu, właściciel fabryk włókienniczych

WŁOCHY

Antonio Pesenti

członek parlamentu, b. minister finansów

Mariano Agostinelli

przemysłowiec, eksporter jedwabiu

Vincenzo Franceschelli

prezes Włoskiego Towarzystwa Spółdzielczego

Giuseppe Guttadauro

członek parlamentu, wiceprezes Towarzystwa Handlu Owocami Cytrusowymi

Edoardo Boccara

dyrektor Algierskiego Towarzystwa Przemiału Maki

Mario Achille Malcovati

przedstawiciel przemysłu bawełnianego

Sergio Steve

profesor uniwersytetu w Wenecji

Giovani Roweda

senator, sekretarz generalny Związku Zawodowego Pracowników Przemysłu Metalowego

Piero Sraffa

profesor ekonomii politycznej na uniwersytecie Cagliari

Antonio Vilardi

producent i eksporter owoców cytrusowych i olejków eterycznych

Ivo Giovanni Marzola

inżynier i przedstawiciel Towarzystwa Importu Drzewa

Antonio Gianquinto

prezes towarzystwa "Moroni & Keller Co"

Ubaldo Ruffini

eksporter owoców cytrusowych i jarzyn

Sebastiano Carmelo Franco

eksporter owoców cytrusowych

Bruzio Manzocchi

ekonomista, redaktor pisma "Notizie Economiche"

Dante Cantoni

przemysłowiec, właściciel fabryk w Mediolanie

Orazio Bardi	wiceprzewodniczący Włoskiej Li- gi Spółdzielni
Ruggero Amaduzzi	dyrektor wydziału ekonomicznego Generalnej Federacji Pracy
Franco Antolini	doktor nauk ekonomicznych
Angelo Viberti	właściciel fabryki w Turynie
Livio Dal Conte	dyrektor handlowy firmy "Marzo- tto Co"
Ricardo Lombardi	członek parlamentu, b.minister transportu
Ignazio Messina	dyrektor przedsiębiorstwa "Me- ssina & Co"

ZWIAZEK SOCJALISTYCZNYCH REPUBLIK RAD

M.W.Niestierow	prezes Wszechzwiązkowej Izby Handlowej ZSRR
W.W. Kuźniecowa	przewodniczący Centralnej Rady Związków Zawodowych ZSRR
I.S.Chochłow	przewodniczący Wszechzwiązkowego Towarzystwa "Centrosojuz"
D.G.Borysienko	wiceprzewodniczący Wszechzwiązkowej Izby Handlowej ZSRR
W.N. Niczkow	dyrektor przedsiębiorstwa "Exportles"
I.A. Jeromin	dyrektor przedsiębiorstwa "Maszynoimport"
W.A. Kamiński	dyrektor przedsiębiorstwa "Razno- import"
N.G. Osipow	dyrektor przedsiębiorstwa "Export- chleb"
W.P.Daszkiewicz	dyrektor przedsiębiorstwa "Techno- promimport"
L.A.Razin	dyrektor przedsiębiorstwa "Trans- maszimport"
W.Z.Gulisaszwili	dr nauk rolniczych, członek Aka- demii Nauk Gruzjińskiej SSR
E.N.Alichanow	dyrektor przedsiębiorstwa "Azmor- nieft"
A.B.Bajsenow	przewodniczący Rady Związków Zawo- dowych Kazachskiej SSR
N.N.Niszanow	dyrektor uzbeckiego przedsięwzięcia "Chłopkotrust"
W.I.Vaino	przewodniczący Estońskiej Rady Spółdzielni Spożywców
K.W. Ostrowitianow	członek korespondent Akademii Nauk ZSRR

S.G. Strumilin	członek Akademii Nauk ZSRR
E.S. Warga	członek Akademii Nauk ZSRR
K.W. Własow	dyrektor fabryki samochodów imienia Stalina w Moskwie
L.F. Zwiezdina	dyrektor przedziału w Iwanowsku
W.I. Czujew	dyrektor moskiewskiego oddziału przedsiębiorstwa "Gławawtotraktorozbyt"
N.A. Murawiewa	przewodnicząca Komitetu Centralnego Związku Zawodowego Pracowników Przemysłu Włókienniczego ZSRR
S.F. Malikow	dyrektor przedsiębiorstwa "Ukoopspilka" Ukraińskiej SRR
M.P. Zakis	dyrektor fabryki aparatów radiowych w Rydze
N.W. Orłow	dyrektor Instytutu Badania Konjunktur Ministerstwa Handlu Zagranicznego
K.J. Boman	dyrektor trustu "Latmebel"

SWIATOWA FEDERACJA ZWIAZKOW ZAWODOWYCH

Giuseppe Di Vittorio	przewodniczący Światowej Federacji Związków Zawodowych
Louis Saillant	Sekretarz Generalny Światowej Federacji Związków Zawodowych
Siergiej Rostowski	Sekretarz Światowej Federacji Związków Zawodowych
Henri Jourdan	Sekretarz Generalny Międzynarodowej Centrali Związków Zawodowych Pracowników Przemysłu Hutniczego

XXXX
XXXXXX
XXXX

193